

DOMOVINA

Objava vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne polne stroške ter od vsake pete vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrto leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Povsod smo zadnji.

Če bi smeli verjeti v basen, kako je Bog čedel darove narodom, pricapljali smo Slovenci že takrat zadnji ter dobili — ostanke.

Bodi pa temu res tako ali ne, dejstvo je, da smo bili Slovenci od početka zgodovine vsikdar zadnji pri delitvi materialnih ali političnih pravic.

Zadnji po preseljevanju narodov smo zasedli naše pokrajine. Tujci so zavzeli zase boljše kose, mi pa niti tega nismo obdržali, kar smo v začetku posedali. Miroljubna narava je Slovence magibala, da se je vedno in vedno odmikal bojevitemu sosеду. Rajši se je pustil iztisniti iz rodovitnih planjav v kršno gorovje, nego bi preliv kri sovražnika.

Potisnjeni v planinska bivališča, odmikali smo se še vedno bolj vsakemu „pesjanarju“ in germanskemu klativitezu. Tem poslednjim smo bili v svojih pravicah povsod zadnji, toda v boju in pri roboti porivali so nas v ospredje.

V graščinskem robstvu se ni nobenemu narodu v nobeni deželi tako hudo godilo, kakor nam Slovincem po naših planinskih kronovinah. Dokaz temu so večkratni kmetijski upori zoper svoje izsesavalce. Če pa se je kakor jagne krotki in sužensko potrpežljivi kmet vzdignil in zgrabil za orožje, je pač pomenilo, da je prikipela sila do vrhunca. Vkljub temu so bili Slovenci zadnji rešeni tlačanskih spon. Cesar Jožef II. je odpravil tlako z zakonom iz l. 1781 skoraj v vseh kronovinah. Slovence, razun na Kranjskem, je prezrl. Bili smo po zakonu zadnji! Še poprej pod vlado cesarice Marije Terezije začele so se smovati šole. Po slovenskih deželah smo še dolgo čakali, da smo dobili po kakšno nemško trivahlo, po večjih mestih.

In v ustavnem letu 1848! Zopet smo prišli zadnji ter sprejeli namesto bogatih političnih daril, kakor so jih odnašali drugi avstrijski narodi, le nekaj — papirnatih igrač v podobi mrtvih zakonov, ki so nam v slepilo govorili o ravnopravnosti.

Drugi slovanski in neslovanski narodi se že zdavno niso več zadovoljevali z vladnimi igračicami, zahtevali so praktičnega orožja in tečne duševne hrane, nas Slovence pa še zna vlada vedno pomiriti z ničevnim bleskom.

Prav imajo Nemci, ki se v poljskih listih norčujejo iz naše nedolžne dobrohostosti, češ: „Slovenski revolver, katerega nastaviš od časa do časa grofu Thunu na prsi, ima tako majhen kaliber, da se ga napravi neškodljivega z ednim razredom gimnazija v Celju ali s povišanjem ednega slovenskega uradnika.“

Kdor pride zadnji, gloda kosti!

Izobrazujmo ljudstvo!

Nasprotniki Slovanov, zlasti pa nas Slovencev, rabijo različno orožje, kadar nas hočejo napadati, črniti in zaničevati pred svetom in vlado; pa najobčutnejše nas more zadeti njih peklenška pušica tedaj, kadar kriče po svojih umazanih listih, da je naš jezik neka mešanica iz drugih slovanskih jezikov, in da tega pismenega našega jezika naš preprosti narod — ne razume. To so dokazi s katerimi nastopajo zagriženi nemški krogi zoper nas pri vladi, kadar bi nam imela ta kakšno „politično drobtino“ — z mize vreči!

In nemški svet in vlada sta lahkoverna dovolj, da temu in takemu sramotanju rada verujeta, ker ne poznata niti nas, niti našega jezika.

In ti ljudje imajo seveda v vsaki kronovini med Slovenci zaredivše se breznačajne elemente, katerim je poverjen posel obrekovanja in zašramovanja.

Četuti je dokazana stvar, da tudi Nemci s svojo kulturo niso še na vrhuncu in da tudi njih jezik ni še popoln — saj vidimo kako ga dan na dan nemškonacionalci „pilijo“ in kujejo! — se vendar upajo ti ošabni Nemci Slovincem očitati nepopolnost jezika in — neizobraženost njih naroda.

Ko bi se kje na svetu postopalo s kakim jezikom tako sovražno kakor s slovenščino v Avstriji, bi šteli danes najmanj deset narodov in jezikov manj, kot jih pa štejemo.

Vlada postopa od nekdaj — že odkar so Turki nehali pustošiti po naših deželah — s Slovenci in njih jezikom prav turško. V ljudski šoli je pričela in mu dá baš toliko svobode kolikor mu je mora dati, v nekaterih srednjih šolah pa ne uživa niti toliko pravice kakor vsak tuj predmet.

Ljudsko šolstvo pri nas seveda po uveljavljenju dež. šol. zak. iz leta 1869 ni tako omejeno, da bi ne dosegalo v materinem jeziku potrebne izomike, toda vsak trezen pedagog bo tu pritrdil, da se v ljudski šoli še ne izobrazuje narod, marveč daje stoprav nekaka podlaga zarođu v materinem jeziku. V ljudski šoli pa se mrevvari vendar že v tretjem razredu pri nas povsod mladina z nemščino, dasi se je otrok v dveh letih potem niti za silo ne nauči, in zapusti ljudsko šolo s takimi pojmi o nemščini, s kakšnimi je prvo gramatiko ali abecednik v roke vzel.

„Narod ni toliko izobražen, da bi razumel sedanjost pismeno slovenščino, in jezik ni toliko razvit, da bi se na isto stopinjo kakor oni ostalih

LISTEK.

Iz mestnih senc.

Piše Svobodin.
(Dalje sledi.)

Nekaj nedelj pozneje sta bila svoja. Razkrlila mu je, da je čutila pri njegovem srečanju vse isto, kar je čutil on tedaj in oba sta se zavežala drug drugemu. Saj sta čutila, da sta stvarjena drug drugemu, kakor ptica gozdu, kakor riba vodi.

Njegova in njena mati ste privolili in čakalo se je samo na to, da postane prvi knjigovodja. Potem — no, potem se vzameta in za srečo v svoji zvezi se jima ni bilo bati.

„Vidiš, Dragotin,“ je končal svoje pripovedovanje, „vidiš to je moje življenje, ta ljubezen. Brez nje bi ne prenašal ure več na svetu. Ona me povzdiguje nad nizkim svetom, dozdeva se mi, da je oplemenitila moje srce. Bog mi ohrani zdravje in sile moje, Bog mi daj srečo in potem jo povedem v moje stanovanje, potem izbrišem iz srca tisto hrepenenje po družbi. In ti, Dragotin, jeli, ti mi bodeš drug?“

Podal sem mu ginjen roko, srce pa je želelo sreče tej dobri, plemeniti duši.

IV.

Bil je lep poletni popoldan. Na nebu ni bilo oblčka. Mestni tlak je žarel, zrak je bil soparen. Kar je le moglo, hitelo je iz mesta na deželo. Tudi Mirko, ki je bil vsled neznatne bolehnosti prost službe, povabil je svojo Amalijo na izlet v naravo. Pisal je tudi meni in ob določeni uri sem bil pri njemu v stanovanju.

Njegova mati se je čudila moji prisotnosti, le težko me je zopet spoznala. Tudi meni se je dozdevala močno izpremenjena. Izraz dobrotljivosti je sicer ostal na obrazu; a življenje-borenje vrglo je čez to dobrotljivost neko odločnost, ki je mejila na trdost.

Amalija je imela jedno izmed onih lic, ki po svoji milini človeka takoj privabijo k sebi. Ni bilo lepo to lice, a neizmerno interesantno. V tem obrazu lesketala se je nepokažena nedolžnost, plemenitost srca in dobrotljivost.

Amalija in Mirko sta naprej hodila, midva z materjo za njima. Kdor ju je videl ta mlada zaročenca, priznati je moral, da sta bila kakor stvarjena záse. Materi se je lesketalo oko, ko sem ji to zašepetal.

„Da, srečna bodeta, samo da mu je zdravje bolje. Koliko sem radi njega prestala, o tem nimate pojma. Koliko noči sem radi njega prebudela, koliko dni ob njegovi postelji v upu in

strahu prejekala! Bog mi je priča, da sem molila za-nj in prosila naj mesto njega smrt mene pokosi.

In kako bi ne?! On je moje edino upanje, moje edino veselje na svetu. Vse, kar sem nekdaj imela dragega, vse je pogoltnila Morana. Ljubezen do soproga, do hčerke, do brata, vse, vse sem preložila na njega. Koga bi ljubila, ko on umre? Kako dolgo ga vidim srečnega, tako dolgo sem tudi jaz srečna. Težko mi je bilo, ko je umrl moj brat oni teden za kruto rano. Ko bi tudi sina Bog odvezl, ne tega On ne more storiti, edine opore stari materi ne more odvzeti. Moja penzija sicer ohrani moje življenje. A kaj brez edinega mojega bogastva? To bi ne bilo življenje!“

„O tem ni misliti,“ sem jo tešil, „Mirko se mi dozdeva popolnoma zdrav.“

„Oprostite, tega ne morete umeti. Ali ste brali kaj o tuberkulozi? Ali ste zasledovali tega sovražnika v njegovem delovanju? Poglejte to ljudstvo tega mesta! Dobra četrtina nosi to bolezen v sebi! In kako hinavska je! Prestane popolnoma, človek upa, nadeja se najboljšega in v tem ga vrže na posteljo z novo svojo kruto silo in potem navadno ni rešitve. In še nekaj! Ta bolezen se podeduje. Veste, kake smrti je umrl moj sopro? — In pogledajte kako dela

izobraženih narodov postavljati smel," rohne nasprotniki iz nemškega tabora in — vlada in lahkoverni svet jim verujeta. Kaj je lažje kakor tako blatenje!

Nas mora to vedno sramotenje, ki je polno strasti in fanatizma, vendar-le k resnemu delu vzpodbujati.

Izobrazujmo narod! Dajmo mu v mladosti podlago in veselje do slovenske knjige in pesmi, ucepimo mu zavest, da smo slovanski narod, kojega je prihodnost in — da Slovenci in naš denar pod cesarjem nima nič manj vrednosti, kakor oni Nemcev ali Lahov. Pa še kaj družega poučujmo zarod. Saj smo v stanu vendar svoj narod tudi izven šole izobraževati, ali ne? Kaj menite, da med preprostim narodom ne najdemo že zdaj razumnih ljudi, umnih gospodarjev in izobraženih staršev še iz prejšnje dobe, ki so si s svojo ljudsko šolsko „izomiko“ pridobili tudi dokaj bistrumnosti in vede v — vsakdanjem praktičnem življenju in so še danes ugledni ljudje med narodom in njih beseda kaj velja.

Če jezik svoj izobrazujemo, izobrazujemo s tem svoj narod. Če jedna — recimo stara — generacija jezika ne ume do cela, razumela ga bo prihodnja, in s tem je cilj jezikove izobrazbe že dosežen. Kaj je nemški narod ves izobražen?!

Sam jezik narod popolnuje; izobrazuje pa narod: šola, društva, knjige, petje, dotika z drugimi Slovani. Govoriti z narodom ali pisati mu — tisto takozvano „trazasto“, pusto zoperno slovenščino v dolgih stavkih in brezmiselnih izrazih, kakor se to godi v naših nemško mislečih uradih, je seveda bedarija sama, da bi pa narodni naraščaj naš v sedanji dobi slovenščine ne razumel v uradu, šoli, knjigi ali pismu, taka trditev pa je naravnost drznost. In če ti nemški ljudje naš narod in jezik sramote in ponižujejo, jim to oboje lahko tudi mi v obraz vržemo, ker so ravno oni prvi, ki so s hujskanjem in nasiljem pri vladnih krogih delali našemu jezikovnemu in narodnemu razvoju največje zapreke in jih še delajo. Toda tisti časi so minuli, ko smo tlačanili! Nas ne bodo taki krogi več dušili duševno, kakor so nas dozdale; tistega birokratskega biča se ne bojimo več. Mi si bomo narod izobrazili v dveh treh desetletjih tako, da bo že sam znal dati odgovor svetu in tistim, ki ga pred njim zdaj sramote. Storili bomo svojo dolžnost napram sebi, skrbeli pa tudi zato, da jo stori napram nam tudi — vlada!

Kako se svet slepi?

Južna narav je vedno bolj razgreta, iznajdljiva in polna bujne fantazije, nego pa nasproti hladnemu severu. Tam doli so se porodile vse one sanjarske bajke, katerim se naša počasi misleča narav ne more dovolj načuditi. Vsaka še tako nenavadna dogodka najde vendar med nami hvaležne vernike.

ta bolezen z Jugoslovani tu gori! Mi smo navenjeni na boljši zrak, nego ga vidite tu doli!“

Pokazala je doli na pred nami ležeči Dunaj. Čuden prizor res! — Nad mestom ležala je gosta, temna megla. Koliko strupa, koliko smradu je plavalo v tem morju in prežalo na svoj rop?! Ubogi Mirko!

A Mirko se niti ozrl ni. Hitela sta vedno z Amalijo naprej, vedla se kakor dva otroka, srečna otroka.

„Torej sedaj ste videli,“ dejala je mati zopet s trpkim smehom. „Veste sedaj, na kaj gradim svoje upanje? Zdravniki so tudi dejali, ne bojte se! A vendar vem, da pri Mirku zadostja le najmanjša priložnost, in bolezen jo bode kruto porabila. Prehlad ali kaj takega mu utegne škoditi tako, da nikdo več ne more jamčiti za njegovo zdravje!“

Molčal sem. Sedaj še le sem razumel tisto trdost v njenem obličju. Ta strogost bila je samo učinek borenja z neozdravljivo, vedno bližajočo se katastrofo. . . .

Med takimi pogovori prišli smo do našega cilja. Sredi majhnega gozda postavljena je bila krčma, okoli drevja pa mize in klopi. Na teh je sedelo polno izletnikov, ki so se v živahnem govoru bavili pri dobri pijači. Majhna mizica je bila še prazna. Okoli tiste smo posedli in tudi

Lahkovernost za take sanjarije pa ni najti le med ljudstvom, najvišje glave, diplomatična zastopstva in vlade so zanje dovzetne.

Na to vsestransko lahkovernost se mnogo greši. „Svet hoče biti prevarjen, ergo, prevarajmo ga,“ mislijo si oni z bujno domišljijo.

„Dobra policija ima vedno na razpolago polno zarot, atentatov in podobnih strašil,“ rekel je nek učenjak. Bivši srbski kralj Milan, sedanji vrhovni poveljnik srbske armade, pa je že ne štetokrat pokazal, da ima edino vrli talent za tajnega policista. Zakaj bi tedaj zaostal.

Vrsta „srečno preprečenih“ atentatov tam na jugu nas je toliko spametovala, da smemo najmanj verjeti že itak znanemu komedijantu Milanu.

Pri vsakem početju misli pameten človek na konec, na uspeh, učinek. Seveda imajo to tembolj pred očmi vladarske glave kot dobri diplomatje.

Pred dobrim letom je vznemirila iz Aten ves svet vest, da se je izvršil na grškega kralja drzen atentat; le „srečno naključje“ je rešilo kralju življenje. Vsi vladarji so poslali kralju brzojavno sočutje in čestitanje ter ga zagotovljali svoje naklonjenosti. Podaniki pa brez razlike stanu in mišljenja, vreli so trumoma v prestolico ter skupno zahvaljevali Boga za srečno rešitev kralja.

Vsega tega je tačas kralju nujno trebalo. Neposredno po popolnem porazu od Turkov je zgubila Grška vso prejšnjo veljavo pri vele-vlastih, celó podložniki so se nevarno puntali zoper kraljevo rodbino. Vse to je prenehalo v sočutstvu — za kralja. Napadalec pa se baje danes še imenitno sprehaja ter uživa za svoj čin — penzijo.

Srečna igra, dasi malo nenavadna in — slepilna!

Nekaj mesecev po tem dogodku je potoval nemški cesar Viljem II. na Jutrovo. In tudi njega je čakal tam med arabskimi „anarhisti“ grozovit atentat. Nek policijski vodja zavohal je namreč kar par strahovitih dinamitnih bomb. Nemški cesar je sicer srečno odišel, še celo nekaj časa po Jeruzalemu romal“. Sočutnikov pa je že imel dokaj manj kakor poprej grški kralj, svet se je — spametoval. Vendar pa je njegovo vztrajanje po naklepu povečalo dokaj njegovo „viteško neustrašenost“.

Pozneje so obsodili dotičnega vestnega policista za njegovo iznajdbo v par let ječe. Upal je dobiti visoke rede ter svet preveriti o strahotah, pa je imel takšno „smolo“!

Mislili smo, da bodo sedaj na jugu prišli „atentati“ iz — mode; kar nam poda preživeli razkralj Milan novo gradivo.

Rekli smo že, da je Milan najmanj oseba zato, da bi obudil sočustvovanje in — vero sveta. Njegova preteklost ima toliko pëg, ki bi škodovala vsakemu navadnemu človeku, ki ra-

nam so jele ure hitro minevati v veselem razgovoru. V tem razgovoru se je pokazala nova lepa stran Amalijina. Mirko je res dobro volil, njuna zveza morala je postati jedna iz med najidealnejših.

Iz našega razgovora dirnilo nas je nemilo šumenje nad nami. To šumenje je postajalo močnejše, sunki vetra postajali so silnejši in so se vedno bolj množili. V živem govoru smo popolnoma pozabili na okolico in ko smo sedaj pogledali po mizah, bile so že večinoma prazne.

Bilo je treba hiteti, da nas ne dobi vihra na potu. Nebo bilo je popolnoma pokrito s svetlimi oblaki, za katerimi so se drvili temnejši in temnejši.

Hiteli smo kar smo mogli. Ko so jele padati prve kapljice, jeli smo teči. Hiše ni bilo blizu, in predno smo potni in vroči prihiteli do prve strehe, bili smo po nalive vsi do zadnjega mokri do kože.

Ko je nevihta nehala, šli smo do postaje tramvaja in se peljali proti domu. Sedeli smo poparjeni v vozu, Mirko je bil bled in tu in tam mu je spreletel mrzaz vse telo. . . .

Izlet je slabo končal, še slabše nasledke pa smo imeli pričakovati.

V.

Bil sem v skrbeh za Mirka. Kar drugi dan sem mislil k njemu pogledati, a ni mi bilo mo-

čuna na dostojnost, kaj še le kralju, kojega vzvišenost ne bi smela trpeti senčice nedopustnega na sebi. Ta Milan pa je debelo grešil po vseh cerkvenih in državljskih zakonih. Javno je pohujšal srbski narod s svojim vlačugarskim vedenjem, storil nesrečne na stotine uglednih rodbin ter izmozgal celo deželo.

Moško je obljubil svoječasno, da ne pride več v deželo; svojo besedo je prelomil in sedaj stoji na čelu cele srbske vojske, ima v rokah vso moč in oblast nad ljudstvom ter nad svojim vladajočim sinom. Ker pa se mu ni posrečilo z vsemi sredstvi nasilstva zatreti nevoljo vplivnih rodoljubov, zatekel se je k bajni slepariji.

Kakor smo tudi mi zadnjič poročali, raznesla se je iz Belgrada vest, da je bil razkralj Milan napaden. Neznani in brezpomembni postopač je v najbolj živahni ulici v Belemgradu pri belem dnevu ob stoječi kočiji na tri korake štirikrat strelil z revolverjem na Milana, ne da bi ga bil količkaj ranil. Potem je zbežal ter se dal ujeti. Milan se je v slavlju kazal ljudstvu, vedel je za vse „zločince“ še skoraj popreje, kakor se je napadalec izprašal. Slučajno so bili vsi ti zarotniki njegovi in njegove nesrečne vlade najgorši nasprotniki. Dal je poloviti najuglednejše srbske veljake in razumnike ter jih uklenjene pustil tirati v zapor. Istočasno je proglasil za Srbijo naglo sodbo, da ne pridejo njetniki pred civilno sodišče, nego jih obsodi in uniči vojaško sodišče.

Vse okolnosti pred in med „zaroto“ morajo odpreti oči celó dosedanjim Milanovim pristašem.

Zakaj se je storil napad ravno na živahnem prostoru v prestolnem mestu pri belem dnevu, dasi je nekaj tednov poprej obiskal Milan bivališče najbolj radikalnih elementov, takozvane Užice. Tja vodi pot med klanci, in ničesar se mu ni pripetilo. Ali je mogoče, da bi v mirno stoječo kočijo ne zadel na tri korake iz med štirih strellov niti eden namerjeni predmet? Ali bi ne bil napadalec brez uma, da bi se dal po takšnem poskusu živega prijeti, dasi bi moral vedeti kaj ga čaka ter je imel revolver v roki?

Ali misli Milan, da je še kje kdo tako nedolžen v veri, da bi nad vse trezni, učeni možje dali svoje glave postopaču, da bi jih ta položil krutemu Milanu pod noge. Vrh tega je tudi dovolj značilno, da je imel napadalec že pripravljen listič v žepu z imeni vseh onih uglednih mož, katere je dal Milan takoj zapreti.

Njegova igra ni bila tedaj ne le malovredna, nego tudi glupa in površna, tako, da vidi ves svet njegove sleparske karte.

Tudi učinek zaradi tega ni bil po njegovem vsestranskem pričakovanju. Sožalnic noče priti od nobene strani, sam je citiral k sebi nekatere belgrajske korporacije, da so mu ex offo izrekle sočutje. „Prijačijsko“ čestitko soču-

goče. Še le čez nekoliko dni mi je pustilo moje delo nekoliko prostih uric.

Moja slutnja se je uresničila, Mirka sem našel v postelji. Tisti popoldan mu je natvezal prehlad, kašljal je zopet, če tudi ne hudo. Nekaj dni popred je dobil pismo, v katerem ga je tovarnar imenoval prvim knjigovodjem. Mirka je silno skrbelo, da ni mogel osebno se zahvaliti. Zdravniki so mu odsvetovali, naj nikar ne hodi iz sobe. Ko se je pa čutil le nekoliko boljšega, šel je v pisarno in tam ves dan marljivo delal. Ko se je pozno na večer vrnil, kašljal je zopet huje in drugi dan moral je ostati zopet v postelji.

Ko je prišel zdravnik, zmajal je glavo in hudo okregal mater in sina.

Ko je odšel, sledila mu je mati ven na hodnik. Tam ji je zdravnik rekel, da je bolezen — tuberkuloza, nastopila z vso silo in da se je bati najhujega. Naročil ji je skrajno paznost. Vsega upanja sicer še ni izgubil.

Mati je bila vsa blede, ko se je vrnila. Obupana je hodila po sobi in gledala z mokrimi očmi svojo nado, ki je vsak čas se dvigala pod silo suhega, otlega kašlja. Sekira bila je postavljena na koreniko, le še mahljaj. . . .

Prihajal sem odsle dan za dnevom k njemu. Ležal je bled v postelji. Teden za tednom je tako minul. Na pisarno ni bilo misliti.

stvovanja je prejel le od mažarskega magnata grofa Zicby-ja, kar tudi kaj pomeni pri slovanskem poveljniku!

V Belgradu se je tedaj odigrala edna točka onih zloglasnih perfidnosti, kakršnih ima Milan že lepo število na svoji breznačajni vesti.

Slovanski svet občuti gnus, da se dogaja kaj podobnega v bratski državi od moža, ki predstavlja rod slovanskih vladarjev. Istočasno pa nas prevzema strah pred nasledki. Možje, ki so steber slovanske ideje v Srbiji, zgubili bodo po nedolžnem glave, ali pa vsaj moralno umrli za svoj rod in svoje rodbine.

Mehkužni in nesamostalni kralj Aleksander je odišel takoj pri dogodku v inozemske toplice, prepustil je krvavi posel svojemu očetu Milanu. Ta je proglasil kratko sodbo. Že ve zakaj.

Ker pa je skoraj gotovo, da srbski narod me bo pustil hladnokrvno svoje najboljše veljake kar meni nič tebi nič izkrnaviti pod Milanovo ostrino, bati se je v Srbiji najhujšega. Govori se sicer, da posežete Avstrija in Rusija vmes. Toda kdor vé, kakšne usluge je že storil Milan avstrijski diplomaciji s svojim ovaduštvom, ne veruje v takšno posredovanje od Avstrije. Bolj verjetno bi bilo, da podvzame kaj Rusija v to svrhu, za kar ji bodo ne le Srbi, temuč vsi Slovani hvaležni.

Celjske novice.

(Imenovanje.) Okrajnim komisarjem so imenovani gg.: Adolf pl. Pichler, začasni komisar ter namestniška koncipista Oto pl. Schmigoz in dr. Adam Weiss pl. Schleussenburg.

(Promocija.) G. Stanko Beuk, suplent na nemško-slovenski gimnaziji v Celju, je bil dne 18. t. m. na dunajskem vseučilišču promoviran doktorjem filozofije. Dne 14. t. m. pa je bil ravnotam promoviran doktorjem prava g. Fran Pompe, avskultant pri celjskem sodišču.

(Na nemško-slovenski gimnaziji) je poučevalo 7 rednih in tri najete učne moči. Vseh učencev je bilo ob koncu šolskega leta 128. Po narodnosti so vsi Slovenci, po veri vsi rimski katoličani. Dovršilo je šolsko leto 14 učencev z oddliko, 83 jih je dobilo prvi, 19 pa drugi red. Pionavljati sme skušnjo 12 učencev. Odličnjaki so v I. razredu: Baš Ivan, Pinter Miha, Sovre Ainton in Suhač Matevž; v II. razredu Hrašovec Bogomil, Jevnik Franc, Jurko Viktor in Knez Martin; III. razredu Krajnc Karl, Krašek Ivan, Leevstik Ciril in Tajšek Vinko; v IV. razredu pa Fludernik Vatroslav in Prekoršek Ivan. — Sprejemanje učencev v prvi razred se vrši dne 16. septembra od 9.—12. ure dopoldne.

(Na drž. višji gimnaziji v Celju) z nemškim poučnim jezikom je bilo koncem minulega šolskega leta 19 učnih moči ter 262 učencev. Med temi je bilo 178 Nemcev, 84 Slovencev. Po napredovanju jih je dobilo 30 oddliko, 198 prvi,

11 drugi in 3 tretji red. Skušnjo je dovoljeno pionavljati 18. Ustanove je uživalo 28 dijakov v znesku 4227 38 gld. Šolnine se je vplačalo 4850 gld. Da je število Nemcev za toliko prevladalo Slovence, je znamenje neenakega boja. Celjski Nemci na čelu jim tukajšnji nemški profesorji so se pred par leti zakleli, da napravijo iz c. kr. drž. gimnazije v Celju nemški zavod. In to se jim deloma posrečuje, ako pogledamo v njihovo umetno vališče za nemško dijaštvo v takozvani „Studentenheim“ ter če pomislimo na drzno strankarstvo, kakršnega gojijo za ta zavod deželne finance. Toda: „Svaka sila do vremena!“

(Na dež meščanški šoli v Celju) je bilo v pretečenem letu 91 učencev, od teh je bilo 49 Nemcev in 41 Slovencev. Dasi so za slovensko narodnost na tej šoli razmere skrajno žalostne, vendar je toliko število slovenskih učencev, znamenje, kako nujna potreba za nas bi bila slovenska meščanska šola. Ne pozabimo nikdar krivice, da Slovenci še nimamo niti edne meščanske šole. Sramota!

(Učiteljsko društvo za celjski in laški okraj) je zborovalo v nedeljo dne 9. julija v okoliški šoli. Udeležba je bila precej povoljna. Ruzun zbranih tovarišev pozdravi g. predsednik tudi g. Grudnika iz Kalobja. Ko se je zapisnik zadnjega zborovanja prečital in odobril, dal je predsednik besedo g. Ekselnu, ki je izborna, temeljito in globoko premišljeno, a popolnoma stvarno podaval, na kako stališče naj se postavi zastopnik učiteljstva v okrajnem šolskem svetu; žal, da so jo nekateri tovariši poprej „popihali“, ker se jim ni zdelo vredno poslušati izvrstno sestavljenega govora. Društvene zadeve: tovariša Brinar in Zupančič opravičita odsotnost; tovariš Zorn prijavi društvu, da je voljen sprejeti delegatstvo za prihodnje zborovanje „Zaveze“ v Gorici; g. predsednik naznani, da se še niso vsa društva odzvala pozivu glede vplačevanja za stroške učiteljskega shoda. Izreka se zahvala tov. Knaflču, ker je očastil zlasti slovensko učiteljstvo pri najvišjem sodišču. Izvolili so se sledeči delegati za „Zavezo“ Zorn, Čulek, Vrečer in Krajnc (namestnik); za „Lehrerbund“: Eksel, Gradišnik, Kvac. — Tovariš Šmorancer stavi predlog, da bi se pri vsakem zborovanju obravnavalo tudi o zakonih, bodisi o šolskih, državnih, deželnih itd. Se sprejme soglasno! Prihodnje zborovanje dne 5. novembra t. l.

(Izlet ljubljanskih biciklistov „Slavec“ v Celje) in s tem spojen večerni koncert v „Narodnem domu“ se sme šteti med lepe znake našega pobratimstva. Dragim ljubljanskim gostom se je pridružila pri popoldanskem izletu na Teharje lepa vrsta celjskih kolesarjev, pa tudi najuglednejših narodnih rodbin iz Celja je bilo tako častno zastopanih, da smo jedva dobili dovolj prostora v dveh teharskih gostilnah. — Splošno zabavo so podvojili vrli ljubljanski pevci.

Zvečer smo občudovali v „Narodnem domu“ velik napredek naše narodne godbe, ki je pod vodstvom svojega kapelnika g. Munda izvajala najtežje skladbe docela mojstersko. — Kakor vsikdar, tudi ta večer nam ni bila prizanešana celjska nemška „kultura“. Dasi med lastnim zidovjem, doseglo nas je nemško pobalinstvo. Prek vojaškega poslopja je začelo naenkrat leteti med zbrano slovensko množico — kamenje. Je le v Celju mogoče!

(Nemško-nacionalna barva po — 1 gld.)

V nekaj tednih priredi društvo „Südmark“ na vsiljivo moledovanje nemških neodrešencev v Celju tukaj svoj letni občni zbor. Na vse so mislili naši Celjani gledé sprejema itd., pa pozabili so, da je le peščica med njimi udov tukajšne „Südmarkove“ podružnice. Sedaj letajo nalašč zato najeti agitatorji od hiše do hiše ter beračijo pri možeh, ženah in otrocih za — 1 gld. Kdor tega plača, je ud omenjenega društva ter deležen nemško-nacionalnega duha. Zeló ceno sredstvo, da se rešijo ljudje goldinarja in pameti, nemški gostje pa bodo s ponosom zrli na obširni zapisnik v zadnjem trenutku kupljenih kozlov.

(Nemci, učite se spoštovati Rusijo!) Celje je nedavno obiskal neki zelo delavni nemški protestantovski misijonar. Kakor tukajšni listič priznava, pripovedoval je ta pristni Nemec, da mu je ruska vlada dovolila po vseh sibirskih in ruskih železnicah ter parobrodih prosto vožnjo; tudi pošiljatve svetopisemskih knjig na Rusko se je zgodilo na carjevo povelje carine in poštne prosto. Starček, ki je obhodel skoraj ves svet, pa ni nikjer našel toliko ljubeznivosti, je zaklical: „Tako je v vsestransko (med Nemci) obrekovani Rusiji!“ Kakšno nasprotje med kulturno pojemačo Prusijo in kulturno se razvijajočo Rusijo! Pruska vlada prepoveda poljskim zdravnikom prestop čez mejo iz Avstrije k strogo znanstvenemu shodu ter jim zagrozi z iztiranjem; pruski protestantovski pridigar pa dobi v Rusiji vse znake gostoljubja, kakor ga je najti le med Slovani. Ostudni nemški klevetniki, učite se Slovane, osobito pa Ruse po tem zgledu spoštovati!!

(Izžrebani porotniki.) Za prihodnje porotno zasedanje pri celjskem okrožnem sodišču so izžrebani kot glavni porotniki naslednji gg.: Anton Kolenc, trgovec v Celju; Fr. E. Fridrich, graščak v Mirasanu; Julij Glovacki, gimn. ravnatelj v Celju; Stefan Kos, posestnik v Spod. Lašah; Rudolf Sanica, veleposestnik v Žalcu; Benjamin Kunej, posest. v Rajhenburgu; Alojzij Čepl, posestnik pri Sv. Marjeti; Ivan Rudolf, posestnik v Dobrni; Juri Zidanšek, posest., Imeno; Fr. Ogrizek, posestnik v Tekačevem; Ferdinand Gologranc, stavbeni podjetnik v Gaberju; Franc Lebič, pek v Rogatcu; Janez Drogenik, mesar pri Sv. Petru pod Sv. gorami; Franc Jessernigg, gostilničar v Spod. Hudinji; Jos. Skaza, gostilničar v Velenju; Karol Adamovič, graščak v Velenju; Karol Steinacher, posestnik v Markovasi; Janez Grenka, mesar v Celju; Josip Šušterič, gostilničar v Teharju; Robert Graselli, trgovec v Slivnici pri Celju; J. Žigan, trgovec v Polzeli; Peter Kostič, trgovec v Celju; Rajmund Lipavc, posestnik v trgu Lembergu; Juri Detiček, notar v Celju; Jan. Gorišek, posestnik v Dobrni; Fran Rajšter, gostilničar v Šoštanju, Fr. Stolzer, sodar v Rogatcu; Fr. Vogrinc, posestnik v Bukošeku; Janez Korošec, čevljar v Celju; Vid Sakošek, veleposestnik v Podpeči; Franc Krt, posestnik v Tržišču; Anton Skuhala, posestnik v Loki pri Žusemu; Avgust Joras, konjederec v Celju; dr. Herman Wiesthaler, notar v Brežicah; Lovro Laurič, tovarnar v Konjicah; Lovro Baš, notar v Celju. Nadomestni porotniki so gg.: Josip Zabukošek, krojaški mojster; Karl Regula, pek; Karl Petriček, sladčičar; J. Schön, ključavničar; Karol Wilher, zasebnik; Fran Petz, pisar; Janez Praschen, hišni posestnik; Aleks. Rot, voščar in Ivan Rebek, ključavničar — vsi v Celju.

Spodnje-štajarske novice.

(Novo pevsko društvo.) Žalski in gotoveljski pevci snujejo pevsko društvo, katero se bode zvalo „Savinski glasovi“. Osnovno zborovanje se bode vršilo dne 22. t. m. ob pol 9. uri

Včasih sem našel tudi Amalijo pri njem. Reva se je močno izpremenila. Njeno oko bilo je obrobljeno s črnimi progami, znaki prebdelih noči. Gledala je ali s steklenimi očmi na dvor, kjer je donel krik in vrišč igrajočih otrok, ali je strmela na njega, svojega ljubimca. Tako blizu stala bila svojemu smotru, tako blizu! Ko bi ga Bog res hotel odvzeti, naj vsaj nje tudi ne pusti, to so bili njeni vzdih, njene molitve.

Nekega dne sem prišel po šoli k Mirku. Ležal je kakor po navadi vznak v postelji in upiral svoj pogled v negotovost. Blazina in rjuha sta imeli krvave lise, Mirko je bljuval kri.

Zdravnik je tešil mater, kolikor se je dalo. Pljuča so sicer močno razjedena, je menil, a dosegla je bolezen prvo žilo. Nemara tu zastane. Človek mora upati, saj se oprijemlje potaplajoči tudi slamice.

A up je bil prazen! Ta nežna cvetka se je sicer dolgo branila ledenemu poljubu smrti, a končno objela je vendar zima njeno glavico in srce, to dobro, dobro srce, je otrpelo, zastalo.

Bil sem pri katastrofi navzoč. Kri mu je znova bruhal iz ust, padel je v blazine, milo pogledal po sobi in izdihnil plemenito svojo dušo.

Amalija in mati sta pretresljivo tugovali. Jaz pa sem z zdravnikom stal na strani in premiš-

ljeval usodo, ki pobira dobre, in zlobo, grdobu pusti do najvišje starosti dospeti. . . .

* * *

Sprevod bil je priprost; nekaj sosedov, proletarijat, ga je spremljalo, saj so bili vozovi plačani.

Tovarnar je poslal svojega zastopnika, prvega knjigovodjo. V življenju se vsaka vrzel hitro zatlači. . . . Bil je ves drugačen ta knjigovodja. Ko je stal pri grobu, sem ga opazoval. Življenje, čudno življenje mu je potisnilo svoj pečat na čelo.

Mati je držala omedlelo Amalijo v naročju. Strmela je v jamo, kamor so položili njeno ljubezen.

Amalija in Mirkova mati sta skupaj gospodarili. Ako sem ju posetil, govorili smo o Mirku.

Amalija pridno šiva. Njene blede roke tako urno sukajo iglo, da se ni bati nedostatka kruha. A slaba je, silno slaba, in blede njeno obličje z opalimi očmi je podobno rudeči cvetki, katera je po slanci obledela. . . .

Mati Mirkova jo silno ljubi. Samo da je tudi ta ljubezen si izbrala nemara k smrti dozorevajoč predmet. Amalija nima daleč do počitka. Mirkova mati čaka na to, da jo pokoplje. Na koga se potem preloži njena ljubezen? . . .

zvečer v Hausenbichlerjevi gostilni. Pevci in prijatelji petja se k zborovanju vljudno vabijo.

(Pozor pri zavarovanju!) Po Savinski dolini se klati nek agent tržaške zavarovalne družbe, stanujoč v Žalcu, ki zavaruje proti toči, pri tem pa tudi poslopja proti požaru, ne da bi lastnika vprašal, je li sploh zadovoljen k tej družbi pristopiti. Zaradi tega pazite, kaj podpisate, takemu brezvestnemu agentu pa pokažite vrata!

(Okrajni zastop vranski) je imel dne 6. julija t. l. svojo plenarno sejo. Pri tej seji so bili izvoljeni udom okrajnega šoskega sveta gg.: Mihael Jezovšek, c. kr. notar na Vranskem, Simon Oset, trgovec in posestnik na Vranskem, Josip Pauer, trgovec v Braslovčah, Anton Virant posestnik in župan na Gomilskem in Franc Zdolšek, župnik v Št. Jurju pod Taborom. V upravni odbor „Južnoštajarske hranilnice v Celju“ so bili izvoljeni gg.: Lovro Baš, c. kr. notar v Celju, dr. Juro Hrašovec, odvetnik v Celju, Jakob Brinovec, veleposestnik na Vranskem, Josip Pauer, trgovec v Braslovčah in Franc Zdolšek, župnik v Št. Jurju pod Taborom; namestnikoma pa gospoda Anton Rančigaj, vikar in Ivan Krušič, šolski svetnik, oba v Celju. Med drugimi točkami se je vzelo na znanje tudi potegovanje odbora za železnico od proge Celje-Velenje naprej čez Vransko ter se je za daljno delovanje za to železnico izvolila deputacija sestoječa iz gospodov: vitez Haupt, Lud. baron Wittenbach, J. Žigan in Derča.

(Kokarje.) Grozna nesreča se je prigodila v sredo, dne 12. t. m. v področju občine Kokarje. Proti 5. uri popoldne zbirati so se jeli od jugovzhoda sem hudourni oblaki. Jelo je bliskati in treskati, da je bilo groza. Naletavala je tudi debela toča, ki pa ni znatno škodovala. A strela, ta je pač strašno gospodarila. V teku kacin desetih minut je v okrožju dobre četrt ure vdarila trikrat, ter vsakokrat s pretresujočim učinkom. Prvikrat je vrezala blizu Pobrež v dninarice, ki so s polja bežale domov, ter ubila zakonsko Ano Ciraj, Mico Remic pa omamila, v tem ko so ostale tri nepoškodovane ostale. — Kmalu potem je udarila strela v kozolec Franceta Bider na bližnjem gričku. Kozolec je hitro do tal pogorel. Posestnik je ravno letos opustil zavarovanje, češ, bom rajši dotični znesek vsako leto na stran dajal. — In po kratkem prestanku je zopet ognjena kača z vso silo treščila v neki hrast, ki stoji na polju med Pobrežjem in Gorico, kacin deset minut proč od mesta prve nesreče. Tam so vedrile mati in dve hčeri. Strela je ubila 20letno Mico Blekač, mater Jero precej pohabila, sestro Franco pa samo omamila. — Vsi vaščani so prestrašeni in silno tugujejo za nesrečnimi žrtvami. — Ne hodite vedrit pod visoka drevesa! — Zavarujte svoja poslopja proti ognju!

(Iz Luč pri Solčavi) se pritožuje nek občan, da občina skrajno zanemara občinsko pot od Luč proti Planinškemu na Ojstrico ali Koroško. Vsakovrstni hribolazci imajo največje težave na tej poti.

(Savinske planine.) Kocbekova koča je odprta od 1. julija in bode oskrbovana do 1. oktobra. V njej se dobe navadne konzerve, čaj, kranjske klobase, vino, pivo, slivovka in črni kruh. — V koči je urejena tudi ombrometrična postaja. Oskrbnik koče opazuje vsak dan trikrat toplomer in Holsterikov barometer ter meri vsako jutro dež. — Dne 24. t. m. boče v „Jubilejski kapelici sv. Cirila in Metoda pod Ojstrico“ letos prva sv. maša. — V Gornjegrajski koči na Menini planini bilo je letos že čez 80 vpisanih turistov. Med drugimi so bili tudi trije odborniki češke podružnice S. P. D. in ena gospa. Sedaj je najlepši čas iti na Menino planino, kjer ravno sedaj cveti „Planinski najgel,“ Kohlroschen in „Rodedendrom“. Večje družbe, ki nameravajo rabiti koče Sav. podr. S. P. D., naj svoj prihod poprej naznanijo „Načelništvu Savinske podr. S. P. D. v Gornjemgradu“.

(Hranilnica in posojilnica v Laškem) reg. zadruga z neomejeno zavezo obrestuje vloge po 4½% in posoja po 5½%. Uradni dnevi so ob petkih. Prvi uradni dan bo v petek, dne 4. avgusta. Odbor.

(Poročil se je) v Jurkloštru narodni veleposestnik g. Vekoslav Šmid s Toniko Drogenikovo iz Št. Jurja.

(Posojilnica na Dolu) imela je v prvi polovici 1899. leta 49.039 gld. 86 kr. prometa, 15.680 gld. 05 kr. hranilnih vlog, 2681 gld. 28 kr. vrnenih posojil in 1472 gld. 27 kr. prejetih obresti. Posojil izplačalo se je 15.180 gld., vzdignjenih hranilnih vlog 4176 gld. 65 kr. Vloge obrestuje po 4½% ter posoji po 5½%. Davek in rentnino plačuje posojilnica sama.

(Pozor pri streljanju proti toči!) Pred nekaj dnevi je bil pri meni mož, kateri se je opekel na obrazu, pa tudi poškodoval na očeh zaradi tega, ker se je pri stresanju smodnika v topič (možnar) užgal smodnik in eksplodiral. To sem si tako razlagal: v votlini topiča (možnarjevi votlini) so ostali tleči smodnikovi ostanki, kateri so užgali na novo natreseni smodnik. Včeraj mi je pa poročal nek delavec, ki ob tacihi prilikah strelja na tukajšnjem strelišču, da je vedno po mojem nasvetu po vsakem strelu pregledal topičevo (možnarjevo) votlino in res nekoč našel v njej še tleče smodnikovo zrnce. Jaz sem tedaj ukrenil, da se topič po vsakem strelu popolnoma izčisti, oziroma osnaži; svetujem pa vsakemu, ki ima opraviti pri streljanju, da osnaži in pregleda topičevo votlino po vsakem strelu, kar se tako hitro zgodi, da se nič ne zamudi. Dr. G. Ipa vic.

(Strela ubila troje učencev.) V Poljčanah so vedrili med nevihto gredé iz šole štirje učenci ondotne šole na klopi pred neko hišo. Kar udari strela med nje in vsi popadajo nezavestni na tla. Ko je prišla zdravnikova pomoč se je le eden zavedel ter zbežal, dočim so ostali trije mrtvi.

(Otvoritev planinske koče na Boču) se vrši dne 13. avgusta t. l., ako bi pa ta dan deževalo, pa dne 15. avgusta v Studenicah. Narodna društva v bližini se opozarjajo, da opustijo za ta dan lastne veselice.

(Čitalnica v Konjicah.) Po 15mesečnem boju priborili smo si prepotrebno čitalnico. V nedeljo, dne 23. julija 1899 vrši se ob pol 4. uri popoldne v posojilniški pisarni osnovalni zbor. Dnevni red: 1. Pozdrav. 2. Vpisovanje udov. 3. Volitev odbora. 4. Slučajnosti. Po zborovanju prijateljski sestanek na vrtu gostilne g. Suterja. Slovenci s Konjic in okolice se vabijo, da pridejo polnoštevilno k temu zborovanju. Gostje dobro došli! Otvoritvena veselica čitalnice vrši se 15. avgusta t. l., t. j. Velike maše dan. Za to veselico se delajo velike priprave. Narodna društva se prosijo, da ta dan ne prirejajo veselice, temuč se mnogoštevilno udeležijo našega slavlja.

(Okr. šol. svet konjiški) je v seji dne 27. m. m. vzel na znanje vsebino od časa zadnje seje kurentno rešenih vlog; stavil terna-predloge za naduč. mesto v Čadramljah, za učit. mesto na slov. šoli v Konjicah, za učit. voditeljsko mesto v Skomrah; priporočal prošnjo za stalno nameščenje z odliko usposobljene gospice Fajgel v Žrečah; odobril stavbni načrt za novo sedaj še dvorazredno šolo v Žicah s pretvezo, da se ima že pri zgradbi upoštevati slučajno razširjenje v trirazrednico ter naložil kraj. šol. svetu kebeljskemu, dozidati do jeseni drugo učno sobo.

(Iz konjiškega učiteljskega društva.) Po vzgledu nekaterih drugih spodnještajarskih učiteljskih društev je bilo tudi naše društvo sklenilo prirediti vsako leto najmanj po eno hospitacijo t. j. kot gost se vdeležiti pouka na kaki šoli. Lani se je vršila taka hospitacija v četrtem razredu v Čadramu, letos, dne 6. julija pa pri malih hribovčih enorazrednice na Črešnjah. Mislimo, da tudi ta hospitacija ni ostala brez dobrega sadu; kajti ne le iz vrlin, ampak tudi iz napak in nedostatkov se da kaj naučiti. Da vdeležba ni bila obilnejša, mislimo, da je temu kriva edino le daljna in težavna pot v hribe. Zato gre pa tem večja pohvala onim tovarišem in tovarišicam, ko se tudi te žrtve niso ustrašili. Došlo je hospitirat pet učiteljev, med njimi dva iz celjskega okraja in pet učiteljic. Njim se je pridružila gospa Kokotova, ki se je v društvu že čisto udomačila kot dobro došel, mil in ljub gost. — Ker že poročam o hospitaciji, dovoljujem si mimogrede še nekaj omeniti. Na misel

mi namreč prihajajo oni zlovoljni presojevalci šole in učiteljstva, ki nekako prezirljivo in zaničljivo gledajo doli na učitelja in njegovo delovanje. Ko bi jih mogel zvabiti, da bi prišli za nekaj dni hospitirat v kak šolski razred, posebno v kako enorazrednico ter bi na lastne oči videli in na lastne ušesa slišali, koliko napore in samozatajevanja stane vestnega učitelja njegova služba, prepričan sem, da bi marsikateri izmed njih postal iz Savla Pavel. — Prijeten utis je napravila na vdeležence lična nova šola; istotako so se divili krasnemu razgledu, ki se vživa s črešniških višav. Ko smo se okrepčali z dobro črešniško kapljico in malim grizljajem kojega je gospa Kokotova iz ljubeznivosti priredila med hospitacijo, podali smo se na Frankolovo, kjer se je v dobroznani gostilni pri Benzenšku vršil skupni obed. Tu so se nam razven domačega učiteljstva pridružili tudi štirje tovariši iz Vojnika in Celja. V bratski družbi preživeli smo par veselih uric.

(V Kozjem) je zborovalo v nedeljo ondotno okrajno učiteljsko društvo.

(Na Slatini) biva od 11. junija biskup J. Strossmayer. Dolga vrsta let je, da počašča ta prvi Jugoslovan slatinske toplice. Nedavno je daroval za župno cerkev Sv. Križa pri Slatini 500 gld. Veledušni dar je opremil z laskavim pismom na ondotnega župnika, kojemu se je zadnji udanostno odzval.

(Na smrt obsojen.) V Zagrebu so te dni obsodili na smrt na vešalah Franca Cvjetkoviča iz Brežic, ki je dne 13. januarja t. l. ubil in oropal blizu Zagreba dve osebi.

(V šoli umrla.) V deklški šoli v Ptujju je umrla med poukom dne 7. t. m. 7letna deklica Mica Dolinšek, vsled srčne kapi.

(Zlato mašo) je obhajal dne 16. t. m. pri Sv. Janžu na Dravskem polju ondotni župnik č. g. Ivan Simonič.

(Okrajna posojilnica v Ormožu) registrovana zadruga z neomejeno zavezo začela je svoje poslovanje dne 15. julija 1899. V načelstvu so gospodje: dr. Ivan Omulec, odvetnik v Ormožu (načelnik), Franc Gomzi, posestnik in gostilničar, Štefan Pernat, odvetniški kandidat, Alojz Mikl, posestnik in trgovec, vsi v Ormožu, Leopold Petovar, veleposestnik v Ivajakovcih, Ivan Kolarič in Jakob Zdravec, tržana v Središču. V nadzorstvu so gospodje: Ivan Kočevar, tržan v Središču (načelnik), Ivan Bohanec, župnik pri Svetinjah (načelnikov namestnik), Ivan Veselič, posestnik pri Velikinedelji, Mahalj Skoliber, posestnik v Stanovnem, Franc Zabavnik, posestnik v Vodrancih. Denarne vloge obrestuje nova posojilnica po 4½% od 1. in 15. vsakega meseca, ter se pripisujejo obresti polletno h glavnici. Posojila se dajejo: menična na 6%, hipotekarna pa na 5½%. Rentni davek plača posojilnica sama. Uradni dan je vsako sredo od 9. do 12. ure popoldne v hiši g. dr. Omuleca.

(Od Gor. Radgone.) V nedeljo, 9. t. m. priredili so vrli domači tamburaši koncert na vrtu g. Osojnika. Koncert je bil nepričakovano dobro obiskan. Vkljub majhni vstopnini se je nabrala precej lepa vsotica, od katere se je daroval čisti dohodek Ciril Metodovemu društvu 18 kron, in petrovskim siromakom 18 kron. Srčna hvala se izreka vsem gostom za obilna preplačila! Blage goste je pozdravil v kratkem in jedernatem govoru g. Čirič od Kapele. Da je bila naša slavnost nepričakovano vesela, se moramo zahvaliti tudi našim pevkinjam in in pevcem. Slava vsem!

(Posojilnica pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah) je imela v prvem tečaju t. l. 47000 gld. prometa. Kar je čistih Raiffeisenovk slovenskih na Spod. Štajerskem, je ta ena najboljših.

(Bralno društvo pri Sv. Andražu v Slov. goricah) priredi v nedeljo 23. t. m. veselico v šoli. Spored: Pozdrav. Podučljiv govor. Gledališčna igra: „Eno uro doktor“. Med posameznimi točkami poje domači moški in mešani zbor. Po sporedu prosta zabava v gostilni g. Rola. K obilni vdeležbi vabi vljudno odbor.

(Odbor za bralno društvo Sv. Ana na Krembergu) se je sestavil takole: Č. g. E. Terstenjak, kaplan, predsednik; g. Jože Seyfried, c. kr. poštar, podpredsednik; g. Miha Lesnika, nadučitelj, knjižničar; gospica Josipina Stuhec, učiteljica, blagajničarka; g. Alojzij Vakaj, posest

tajnik; gg. Anton Kraner, Jože Kramberger, Franc Feiertag, odborniki. Odbor se kar najlepše zahvaljuje za zanimanje in veldušno podporo bralnega društva, v prvi vrsti prečastnima rojakoma, gospodu Ivanu Kukuvec, župniku v Apačah, v sekovski škofiji, ki je prvi položil dar na altar: deset goldinarjev; kakor č. gosp. Mat. Eferl, kapelan v Št. Rupertu pri Laškem, ki je približno z enakim zneskom obdaroval naše bralno društvo. Vsem blagim dobrotnikom bodisi rojakom, bodisi drugim, za denarno in knjižno podporo naj velja tem potom prirčna zahvala; kakor tudi velečastitemu gospodu slavnostnemu govorniku Fr. Gomilšaku, kapelanu v Jarenini, ki je s krasnim govorom kar mahoma pridobil srca poslušalcev za našo dobro reč, da se je vpisalo nad sto udov!

(Na mariborskem moškem učiteljskišču) se je pčdvrlo zrelostnemu izpitu 17 četrtoletnikov. Prestalo je izpit 13 dijakov, med njimi Iv. Maurič z odliko. Trije morajo ponavljati. Od teh 13 kandidatov jih gre nekoliko k vojakom, drugi k pošti itd. Koliko jih ostane, da popolnijo izpraznjena mesta?

(Preveliki plašč usmiljenja do bližnjega.) Mariborski Slovenci so si izvolili podpredsednikom svojega pevskega in bralnega društva nekoga Ivana Gosarja. Ne verjamemo, da bi mariborski rodoljubi ne vedeli, kako dvomljivo vlogo je igral ta mož v Celju. Pred sodiščem pa je imel še drzno čelo obrekovati, češ: „Slovenci so me izkoriščali“, dasi je vedel, da mu tudi to lažljivo natolcevanje ne bo odvrnilo zaslužene kazni. Prav je, da se slabosti v domačem taboru ne obešajo na velik zvon, toda mož tako čudnega značaja, kakor je imenovani, nas le osramoti pred svetom!

(Umrli je) zadet od kapi g. Alojzij Dekleva, sodni tajnik v Mariboru. Pogreb je bil v Gradcu. N. v m. p.!

(Na drž. višji realki v Gradcu) je bilo pretečeno šolsko leto 382 učencev, med temi 345 Nemcev, 21 Italijanov, 6 Mažarov, in le — 4 Slovenci. Tako smo Slovenci v lastni kronovini že celo za — Mažari glede realčnih študij.

Druge slovenske novice.

(Osebnosti.) Finančni svetnik Josip Dobida je imenovan finančnim nadstvetnikom; kontrolor pri carinskem uradu, Karol Kastner, je postal podravnatelj pri glavnem carinskem uradu v Trstu; oficijali Fran Štrekelj, Henrik pl. Ferra, Val. Kosovel in Jan. Šumi so imenovani kontrolorjem pri carinskem uradu v Trstu. — Pravnik E. Kordin in Mih. baron Zois pl. Edelstein sta sprejeta v konceptno službo pri kranjskih upravnih oblastvih. — Finančni svetnik pri fin. ravnateljstvu v Ljubljani Anton Samuda je vpokojen ter dobil značaj fin. nadstvetnika.

(Promovirani) so bili: dne 14. t. m. na dumajskem vseučilišču g. Milan Skerlj, doktorjem prava; dne 18. g. Ludevik Lauter in Karol Hinterlechner, doktorjem filozofije; dne 20. gosp. Lev Kreft, doktorjem medicine; v Gradcu pa je bil dne 17. promoviran doktorjem medicine gospod Edv. Bretl.

(Umrli je) v Ljubljani dne 16. t. m. vpokojeni gimnazijski profesor g. Val. Konšek, star 83 let. Pokojni je bil za svojega delovanja na celjski gimnaziji pred 50 leti slovenski narodnjak ter je urejeval na Štajarskem prvi slovenski časnik, takozvane „Celjske Novine“. Pozneje je padel zopet v reakcijo ter bil nemškega mišljenja. Svojim učencem je bil vendar vsikdar pravi oče. Pokoj njegovi duši!

(Poročil se je) gimnaziski suplent v Ljubljani g. Tone Jošt, z gospodično Tinko Cilenšek, hčerko znanega naravoslovca profesorja Cilenšeka v Ptuj.

(Lokalna železnica Ljubljana-Vrhnika) otvori se v nedeljo dne 23. julija t. l. Prvi slavnostni vlak odide na Vrhniko jutraj ob 9. uri in se vrne ob 5. uri popoldne v Ljubljano. Potem vozijo redno vsaki dan trije vlaki na Vrhniko in trije nazaj v Ljubljano.

(Cerkveno glasbena šola v Ljubljani.) Za izpitt v cerkveno glasbeni šoli ljubljanski se je oglasilo 6 učencev, iz med katerih sta se posebno

odlikovala dva Štajarca. Pri tem izpitu so bili navzoči gg.: P. Gnezda, A. Hribar, Ant. Foerster, prof. M. Hubad, K. Bervar in več drugih veščakov, ki so se o tem glasbenim zavodu jako pohvalno izrekli. Da, enak zavod bi bil potreben tudi pri nas, bodi že v Mariboru ali v Celju.

(Obesil se je) v Utiku pri Kamniku 77letni Janez Petač.

(Na c. kr. Franca Jožefa gimnaziju v Kranju) je bilo pretečeno šolsko leto v šestih razredih 383 javnih učencev in pet privatistov. Vsi štirje nižji razredi so bili razdeljeni v paralelke. Profesorjev je bilo razun ravnatelja 12. V jeseni se otvori sedmi razred.

(Strela) je ubila blizu Višnje gore 16letnega Lahovega pastirja, ko je bežal pred nevihto.

(O učiteljski skupščini v Kostanjevici) se nam poroča, da so bili z njenim izidom nadzornik in učiteljstvo zadovoljni. G. nadzornik Šest je vodil konferenco objektivno in v lepi slovenščini, kar bi priporočali tudi drugim nadzornikom, osobito onkraj Krke in Save. Učitelji so s svojimi predavanji (g. Potrebin, ki se je tudi pri obedu odlikoval s svojo umetno godbo) in s svojimi govori o mladinskih spisih (gospa Kalin in pisatelj gosp. nadučitelj Janko Leban) želi splošno pohvalo. Pri obedu je bilo več lepih napitnic. Pri zboru „Pedagogičskega društva“ je bil predsednik „Matice slovenske“ profesor F. Levec v Ljubljani, izvoljen častnim članom. Da je bilo učiteljstvo v Kostanjevici častno in gostoljubno sprejeto, za to je skrbel kostanjeviški nadučitelj, g. Pavčič. Hvala mu!

(„Pedagogičsko društvo v Krškem“) je pri svojem občnem zboru v Kostanjevici sklenilo vkljub temu, da zgubi delavnega predsednika, da hoče, ako ga bodo slovenski šolski pisatelji podpirali, nadaljevati literarno delovanje. Volil se je stari odbor, ki si je za predsednika izbral g. ravnatelja J. Lapajna.

(V Idriji) se je ubil 21letni delavec Jernej Troha.

(Toča.) je pobila dne 10. t. m. po Vipavski dolini. Škoda je zelo znatna.

(Častnim občanom) je izvolil vipavski občinski svet deželnega poslanca gosp. Ivana Božič.

(Za Gradcem — Celovec.) Celovski mestni zbor je sklenil v svoji seji, da se prekrsti Veli kovsko predmestje v „Bismarckring“.

(Nov samostanski red.) Cesar je baje dovolil, da se upelje v Avstriji nov red samostancev, takozvanih olivetancev. Prvi samostan te vrste se misli ustanoviti na gradu Tanzenberg ter mu bo pripor. don Bonifacius Ecker.

(Italijanski izdajalci.) V Italiji je umrl nedavno italijanski poslanik Resman. Isti je bil rojen v Trstu, je ubegel od avstrijske vojske ter se v vstajah najhujše boril zoper avstrijsko vojsko ter bil sploh strasten sovražnik Avstrije. Menda ravno zaradi teh svojih lastnosti se je tako priljubil Tržičanom, da je sklenil občinski svet položiti venec na njegovo krsto.

(Admiral Dewey v Trstu.) Sloveči junak iz zadnje ameriške vojske in zmagovalac na Kubi je obiskal te dni Trst ter se gre najbrže par tednov zdraviti v katere avstrijske toplice.

(Na Goriškem) se pripravlja v lastni stranki slovenskih poslancev na razpor. Njihovo glasilo „Gorica“ prinaša v zadnji številki nezaupnico poslancu dr. Hneriku Tumi ter ga podpisani tovariši pozivajo, naj odloži mandat. Naj se je imenovani tudi kaj pregrešil, poravnati bi se morala zadeva na drugačen način. Vsekakor pa se mora vsak rodoljub iz stališča vzajemnosti spodtikati nad predbacivanjem, da se dr. Tuma na Goriškem „takorekoč niti vdomačil ni“. Takšno predbacivanje se nič kaj ne vjema z imenom „Sloga“ in še manj z „Zedinjena Slovenija“. Nemško-italijansko-židovsko časopisje poskakuje v radosti nad tem sporom.

Druge avstrijske novice.

(Volitve v delegacije) v jesenskem zasedanju drž. zbora, nameravajo nemški opozicijonci z obstrukcijo preprečiti. Ker pa ni nikjer določeno, da bi se morale te volitve vršiti v zbornici, razpošlje lahko predsednik posameznim poslancem glasovnice, da jih podpišejo.

(Zavarovanje privatnih uradnikov) za starost in onemoglost je že takorekoč potrjeno. Zavarovanje bo prisilno ter bodo morali plačevati zavarovalnino delodajalci z delojemalci skupno.

(Kazen za pobalinstvo.) Nedavno so priredili slovanski akademiki na Dunaju pevsko slavnost. Nemški visokošolci pa so slavnost silovito preprečili. Najbolj so se odlikovali dijaki višje poljedelske šole. Začela se je preiskava in vsi rogovileži so iz zavoda izključeni ter ne smejo delati izpitov. To je pravično, in le tako se bodo nemški petelini navadili spoštovati ravnopravnost Slovanov tudi na — Dunaju.

(Napad na češke „Sokole“.) Dne 16. in 17. t. m. je obhajal na Dunaju češki „Sokol Fügner“ svojo desetletnico z veliko slovesnostjo. Nemški nacionanci so po svojih listih že cele tedne poprej pozivali svoje somišljenike na „sodelovanje“. Pod vodstvom poslancev Wolfa, dr. Fochlerja in Mittermayra so v soboto zvečer izvršili tolovajski napad na češke goste. Dvanajst Čehov je bilo ranjenih, med temi devet težko. Policija je aretirala 40 napadalcev, med njimi tudi poslanca Mittermayra.

(Zvišani davek od sladkorja.) S 1. avgustom t. l. se zviša na sladkor vsake vrste užitenjski davek na 38 kron od 100 kilogramov. Sladkor, ki se bo nahajal od 1. avgusta v zalogi trgovcev ali zasebnikov obdači se takoj s 6 krajcarji per 1 kilogram. Davka prosta bo zaloga sladkorja pri trgovcih do 20 klg, pri zasebnih užitnikih pa do 10 klg. Ta novi davek bo zelo občutljiv posebno za nižje sloje. Nasledek sklenjene nagodbe z Ogrsko, o kateri ugodnosti se je prerokovalo, da nas bo „presenetila“. Res smo preseneteni.

(Pouk Nemcem.) Nemški listi cvilijo, da je ogrsko naučno ministerstvo odredilo, da v bodoče ni treba založnikom skrbeti za nemške učne knjige, katere so sedaj rabili po nekod v obmejnih šolah, ker se uvedejo le mažarske učne knjige. To je seveda azijska brutalnost, toda Nemci v Avstriji, posebno pa v Prusiji imajo sedaj priliko premišljati, kako trpko mora biti pri srcu Slovanom, kjer so napram Nemcem v manjšini, osobito pa Poljakom v Prusiji. „Kar ne želiš da drugi tebi storijo, ne stori i ti njemu“!

(V Brnu) se otvori že to jesen tehnika s češkim poučnim jezikom.

(Poplave na Hrvaškem.) Tekočega ter prošlega meseca so imeli po raznih krajih Hrvaške uničujoče poplave. Vse večje reke kakor Sava, Drava, Krapina itd. so večkrat izstopile ter odnesle ali uničile vse pridelke. Že sedaj ni krme za živino in treba jo je prodati pod ceno, da glada ne pogine. Predsednik narodnih poslancev je pisal saborskemu predsedniku nujno, naj stori korake, da se zasedanje sabora začne da se bo razpravljalo o pripomočkih za bedno prebivalstvo. Toda mažaronski gospodje najbrže ne bodo poslušali obupnega klica, temuč rajši obhajajo — počitnice.

(Ljudsko šolstvo na Ogrskem.) Kakor znano, vzdržujejo na Ogrskem ljudske šole le občine, ne da bi tudi država kaj pripomogla. Nasledki so žalostni. Občine, ki ne morejo v svoji revščini niti nočnega čuvaja plačati, ne morejo vzdržati šole. Samo v komitatu Jász-Nagy-Kun-Szolnok je bilo pretečeno leto 10.000 otrok brez šolskega pouka, ker šol — ni. Komitatno mesto Szolnok šteje le 24.000 prebivalcev, a brez šole je bilo nad 2000 za šolo godnih otrok, ker občina ne more več vzdrževati kot edno deško in edno dekliško šolo. Mažarska vlada kar sipa denar, če ji je le mogoče nekaj Slovakov pomažariti, med tem pa zanemarljivo mažarski narod duševno do divjaštva.

Ogled po širnem svetu.

(V Srbiji) se nadaljuje lov na radikalce, katerih so že zelo mnogo zaprli iz vseh slojev. V desetih dneh se začne hitra sodba, ki bo javna. Vsi pomembni listi razun mažarskih in nekaterih nemških, dolžijo naravnost Milana, da je napad sam najel. Diplomati proročujejo, da si razkralj sebi in kraljevi dinastiji koplje — grob.

(Italijansko „rodoljubje“.) Društvo „Dante Alighieri“ v Vidmu je poslalo primorskim neod-

rešencem 4000 lir za poitalijančevanje slovenskih in hrvaških otrok. Naj bi jih rajši razdelili med gladne sobrate v svoji domovini!

(V Belgiji) še vedno ni odpravljena kriza, ki je nastala vsled nove volilne reforme. Vlada uvideva, da ne zmore ničesar zoper združene socialiste in liberalce ter je sam kralj že voljan poveriti vlado novemu začasnemu ministerstvu, v katerem bodo imeli večino liberalci.

(Med Transvalom in Anglijo) ne bo prišlo do vojne, ker je transvalska vlada dovolila, da dobijo tudi tujci v bodoče po 7letnem bivanju volilno pravico.

(Na Kreti) so se sprli nedavno italijanski in francoski vojaki. Eden francoski in eden italijanski vojak sta bila v tepežu ubita, na obeh straneh pa je več hudo ranjenih.

Dopisi.

Žalec, dne 10. julija 1899. (Hausenbichlerjeva kočja na Mrzlici.) Ni je bilo pri nas kmalu veselice, katera bi se bila vsestransko tako imenitno obnesla, kakor je bila veselica, katero je priredil izvrševalni odbor za zgradbo Hausenbichlerjeve kočje na Mrzlici dne 2. t. m. v Žalcu. Vsi prostrani prostori Hausenbichlerjeve gostilne so bili natlačeno polni najodličnejšega in tudi priprostega občinstva; to je pač najboljši dokaz, da je zanimanje za H. k. obče — kar se je hotelo od nekatere strani zanikati. Za preobilo udeležbo se mora pa izvrševalni odbor tudi zahvaliti dični „Vranski Vili“, katera se je njegovi prošnji z veseljem odzvala.

Točno ob 4. uri popoldne vršil se je sprejem „Vranske Vile“ zunaj trga. Občinski zastop, prostovoljna požarna bramba, novoustanovljeni pevski zbor in velika množica drugega ljudstva so pričakovali vrle Vrančane, kateri so se na 16 vóz pripeljali. Gosp. Roblek je pozdravil pevce v imenu občine, gđ. Dragica Lipoldova pa v imenu žalskih deklet ter izročila za zastavo tudi trak s primernim napisom. Predsednik „Vranske Vile“, gosp. Karol Schwentner se potem zahvali za sprejem — domači pevci pa so z navdušenjem zapeli pesem „Naprej“. Na potu v trg bili so Vrančani pri vseh hišah burno pozdravljeni in s šopki obsuti. Kakor vselej in povsod, se tudi pri nas ni mogel koncert pričeti ob napovedani uri. Vse točke sporeda izvršile so se mojstersko dobro in vsaki je sledilo gromovito odobravanje. Sosebno pa je ugajal mešani zbor iz „Prodane neveste“, katerega so morali pevci ponoviti. Spremljevanje na glasoviru je prevzel iz iskrenega prijateljstva do rajnega gospoda Hausenbichlerja, gospod baron Grutschreiber.

Koncertu je sledil ples, kateri je trajal skoro do belega dne.

Izvrševalni odbor si šteje v svojo dolžnost, da se „Vranski Vili“ in sosebno pa pevovodju, gosp. učitelju I. Kramarju za to požrtvovalno uslugo najiskrenejše zahvali. Dal Bog, da bi „Vranska Vila“ rastla in se razvila v krepko drevo, v katerega senci bi se kmalu posušil ves nemškutarski plevel.

Naposled usoja si izvrševalni odbor objaviti II. seznamek onih prijateljev rajnega Hausenbichlerja, kateri so za njegov spomenik na Mrzlici blagovolili kaj darovati: g. Anton Goričar v Mozirju 5 gld., z opombo: „Mali prispevek h koči, katera bode imela ime mojega blagega prijatelja;“ v. č. gosp. župnik Arzenšek v Grižah 2 gld., v. č. g. župnik Grušovnik v Marija Puščavi 3 gld., velebl. g. knez Salm Raifferscheid 10 gld., g. I. Krajnc, Št. Ilj 1 gld., g. I. Žigan v Polzeli 5 gld., gosp. notar Svetina 2 gld. 50 kr., gosp. Zupanc v Celju 5 gld., gosp. Bele, Maribor 1 gld., g. T. Waida, Celje 1 gld. 50 kr., g. dr. Jos. Vošnjak, Slov. Bistrica 2 gld., g. Štefan in gospa Franja Guzej, Kaniža pri Grižah 3 gld., g. A. Brezovnik, Vojnik 1 gld., slav. okrajni zastop Celje 5 gld., gosp. Anton Turnšek, Nazarje pri Mozirju 3 gld., g. dr. Žigan, Žalec, 1 gld. 50 kr., g. baron Grutschreiber, Gotovlje 1 gld., g. dr. Šuklje 1 gld., g. Ed. Kuček, Laško 1 gld., g. Ad. Fridrich, Laško 1 gld., g. Anton Kolenc, Celje 1 gld., g. Bicek v Celju, 1 gld., g. Lončar v Celju 4 gld. 50 kr., g. Vavken, Celje 5 gld. 50 kr., g. Janežič, Griže 1 gld., g. Jakob Janič, Freienberg 1 gld. 50 kr., gospa T. Šentak, Vransko 3 gld. in g. dr. Hermann, Sarajevo 3 gld. = 70 gld. + 75 gld. = 145 gld.

Vstopnino koncerta so preplačali: g. Majdič, Celje (2 gld.) in gospa Roblek, Žalec, g. notar Jezovšek, Vransko, g. dr. Filipič, Celje, gđ. Goršek, Drešinjavas, g. F. Nidorfer, Vrbje, g. Zupanc, Celje po 50 kr. Prisrčna zahvala vsem!

Končno si usoja izvrševalni odbor še vse ostale rodoljube prositi, naj nikar ne pozabijo za Hausenbichlerjev spomenik kaj malega darovati.

Iz Laškega. V četrtek, dne 6. julija t. l. sta se povsod po širnem slovanskem svetu častila na različne načine sv. Ciril in Metod. Tudi laški Slovenci so se spomnili pomena tega dneva. Nemčurji, zvedevši kaj nameravajo Slovenci, so bili zelo razkačeni.

Po glavi jim je blodila samo misel, kako to preprečiti. Vreme je bilo v začetku malo neugodno, pršilo je. To je pa bilo veliko veselje za naše nemčurje. „Ko bi le deževalo, močno naj dežuje in debela toča se naj vsuje“. „En rožni venec izmolim, če bi ne mogli obhajati Slovenci taci neumnosti“. „I zohl abr für a mess' benn nur regnen that“. Tako so se pogovarjali trije nemčurji. V takem slučaju kličejo naši nemčurji vedno Boga na pomoč, postanejo pobožni katoliki, a drugače so pa navdušeni za „Los von Rom“. Pa ta „Los von Rom“ se nič prav ne more razvijati na Laškem. Zakaj le ne?

Pustimo to nemčursko zgago in pogledimo si delovanje Slovencev. Usoda je hotela, da se je izvedrilo, in ne bó je jasno kot ribje oko. Lepšega večera si misliti skoraj ne moremo. Gromovito pokanje se zasliši in v kratkem se nabere na mostu laškega trga velika množica ljudstva, na hribu sv. Miklavža se zažari kres, streljanje se zopet zasliši, rakete žvižgajo proti nebu in kakor bi trenil je bil ves hrib v svetlem blišču. Vseh oči, bodi si nemčurjev (kateri so se tudi priklatili gledat) ali Slovencev, obrnejo se proti nebu in se čudijo tej prekrasni prikazni, Saj take reči so na Laškem malokedaj. Svoječasno so na tem prostoru imeli nemčurji svoj „Sonnenwendfeuer“, a danes je druga. Slovenski fantje so postali narodni in ne pustijo, da bi nemčurji kradli drva po njihovih hribih in zažigali krese. Vsa čast jim!

Slovenski hribi so za slovenske kresove, a ne za nemčurske; bolje je tedaj, da se pogreznejo.

„Lepa naša domovina“, „Hej Slovenci“ in in druge pesmice donijo nam milo na ušesa. Zapel jih je imenitno naš domači kvartet. Tudi kmetski fantje pustijo slišati svoje narodne pesmice. Razveselilo nas je njihovo petje; kajti tako izvežbana grla in tako veselje do petja najdemo malokje. To popevanje in pa gromoviti „Živio-klici“ so odmevali čez trg.

Iz Ribnice na Pohorju. (Slavnost birmovanja.) Težko mi je danes zastaviti pero, ker težko je dostojno opisati takšno slavnost, kakršna se je vršila pri nas dne 7. in 8. junija t. l., o priliki sv. birmе. To ni bil navaden praznik, kadar se vse okraši in praznično obleče, temuč to je bil praznik nad vse veličasten in slaven! Tega mnenja so bili vsi, ki so se ga udeležili in se mu čudili. Naj mu bodo posvečene i te vrstice!

Krasno vas Ribnico ob vznožju Pohorja veže cesta, ki vodi iz Vuhreda, kacihi pet ur hoda po ovinku nazaj zopet k Dravi, k postaji Velka (Brezno). Ta cesta leži nad polovico na zemlji, ki pripada k župniji Ribnica. In kakšna je bila ta cesta ob tej slavnosti, ko je došel milostljivi vladika sem od Sv. Antona? Petnajst slavolokov jo je izven vasi lepšalo ob hišah, vsi obdani z lepimi mlaji, nakiteni z brezštevilnimi venci, na čelu pa je imel vsak primeren napis v pozdrav mil. knezoškofu.

In kako se je uredila k temu sprejemu že itak krasna vas Ribnica? Kacihi tristo mlajev in zopet brezštevilno vencev je vse iznenadilo! Med njimi je bilo kakor nekaki vodje sedem lepih slavolokov, katerih vseh primerne napise si je marsikdo napisal. Naj tudi mi vsega tega ne prezremo.

Eden se je glasil:

„Z visokega hriba čez potoke sedaj
Vas vabi svet! Jarnej v planinski svoj raj!“

Zatem na griču pred vasjo okoli krasne slike mil. knezoškofa:

„Težavna pot, ozek tir,
Ne vstraši se, dober Pastir!“

Niže pod njim pa glavni:

„Srčen pozdrav mil. knezoškofu na vis. planinah!“

Sedaj dojdemo v vas, ondi najprej:

Vladiki Mihaelu živijo
V Ribnici vsi verni kličejo!“

Pred farovžem pa se je pa milo poslavljalo: „Gospod ostani pri nas, ker dan se je nagnil!“

Ne vemo še za dosti, od priprostih ljudij narejenih napisov, nam zadostuje že to, da smo storili z vsemi močmi svojo krščansko dolžnost in udanost svojemu nadpastirju! Storili smo z nekim višjim veseljem, s katerim so nas milostljivi drugi dan tudi pozdravili.

Glavna slovesnost je bila gotovo slika zvečer po Ave Mariji. Kakor na edno znamenje ko so se oglasili zvonovi, zažarelo je v podobi križa ali vencev po celi župniji! Zdelo se je, kakor da je samo nebo nocoj nekaj luči posodilo! Kaj takšnega se baje ne napravi ne v celi škofiji.

Med tem se je tudi v vasi zažarilo vsako okno, krasni drevored pa je umetno razsvetlilo gotovo nad dve sto krasnih lampijončkov! Temu pogledu se niso čudili samo priprosti ljudje in mnogo ptujih, temuč mil. knezoškof sam je bil presenečen, kar je drugi dan v prelaskavih besedah izjavil.

Dne 8. jun. se je zbralo jako veliko ljudstva. Po slovesni sv. maši ob osmih pozdravil nas je mil. knezoškof raz prižnice s posebno go rečnostjo.

Govor glasil se je nad mero pohvalno: „Ko sem prišel med vas, me niste sprejeli kakor človeka, temuč kakor angelja! Ob cestah lepi slavoloki, pri njih množice ljudi, od vseh strani pozdravi, — in v vasi — mali raj! Kresovi in lampijoni, sveče in umetni ogenj, vse to priča v ognju ljubezni, katera veže predrage ovčice k meni — nadpastirju! Ne morem se vam zato dosti zahvaliti za vaš veliki trud in ljubezen. Naj vas zato blagoslovi On, ki je rekel apostolom: Kdor vas sprejme, mene sprejme.“

Resnica stara je, da najlepši sad ima največkrat v sebi — črva, ali pa ga vse pika. „Dosedaj sem govoril rad in lahko,“ govorim tudi jaz z mil. knezoškofom, „ali sedaj mi gre beseda težko iz ust. To pa zato, ker mi je treba svariti trdovratne grešnike, kateri se ne dajo poboljšati“. Na takšne grešnike tudi jaz mislim, ko se spominjam te slovesnosti. Govoriti to je težko, ali vendar potrebno.

Prav na zadnjo uro pred sprejemom so napravili nekateri naši mogočnejši hoté škandal s tem, da so uradno — — — prepovedali slovenske zastave v Ribnici, pač pa je visela iz neke — temne — hiše brez skrbi mogočna — frankfurtarica! — Enako se je naročilo nad streljiščem brez vprašanja in volje posestnika. To je nekatere razburilo. Ali nas naj spominja na kaki Sedan ali Kraljevigradec?

Zagotavljamo vas, izdajalske duše, da prej nego se slovenska Ribnica potuji, prej bodo spale vaše grešne kosti tam pri Sv. Lenartu, če ne drugje! Ali vas ni sram tacega izzivanja na takšen dan? In to večinoma takšni, ki jih je povijala slovenska mati in so kot bivši vojaki prisegli pod avstrijsko zastavo! — Kje je vaš rod, kje vaša prisega??

V teh vprašanjih se srečamo z gorkim pogledom, katerega napolnuje srd, — žaljenje našega domoljubja. Da bi mi svojega slovenskega škofa ne smeli pozdravljati tudi s slovenskimi zastavami, tega ne prepoveduje avstrijski zakonik, pač pa bi imela na naših tleh biti prepovedana vsikdar zastava, pod katero se zbira rado vse, samo domoljubje ne!

Nimam več besed, nego samo še to: Milostljivi knezoškof je prišel med nas naše otroke birmovat. Oj da bi prineslo birmovanje duha razsvetlitelja tudi odraslim, zlasti onim, ki menijo, da imajo že vso pamet in mogočnost v sebi, ob važnem času pa jim še pravih možgan — manjka!

Narodno-gospodarske novice.

Gmotna skrb za prihodnost.

Neštevilnokrat se je že slišalo po shodih, kakor tudi povdarjalo, v časnikih vsake barve da blagostanje srednjega stanu zmiraj bolj peša, da posebno naše kmetijstvo vedno bolj hira, da je malim obrtnikom treba pomoči, da je mala trgovina zoper manje sile velikega kapitala brez

moči, da je plačilo različnih uradnikov višje in nižje vrste toliko majhno v primeri z dragim življenjem, da je tudi tukaj potreba pomoči države. Vse to še vse v večji meri lahko trdimo o žalostnem položaju delavskega stanu.

Ukrenilo se je za zboljšanje različnih stanov že marsikaj, ki bi naj začasno olajšalo najtežja bremena; nastale so kmetijske in obrtne zadruge, bolniške blagajne, konzumna in druga podpirajoča društva itd., katerih vseh namen je zagotoviti posamezniku boljše življenske pogoje; ali vse te prizadeve ostanejo neznatnega pomena, dokler se država sama ne začne resnobno baviti z zboljšanjem gospodarstvenih razmer, ker ona je tudi v prvi vrsti poklicana, skrbeti za svoje državljane.

Za časa še mirnega zasedanja državnega zbora razpravljalo se je tudi tam, kako bi se najhujši nedostatki odstranili; ker je znano, da so družinski odnosi še nekoliko znosni, dokler je glava družine krepka in čvrsta in lahko ona preskrbi s svojim zaslužkom najpotrebnejše vsakdanjosti, a položaj dobi še le prav neugodno lice, če ta vir poneha ali če celo popolnoma usahne. Slišali so se glasovi, ki so predlagali, naj se uvede prisilno zavarovanje, ki bi naj bilo v takih slučajih krepka pomoč in izdatno nadomestilo.

Misel je v namenu hvale vredna in nam kaže pot, kako si lahko olajšajo težave življenja.

Istina je, kar se je zmiraj premalo upoštevalo, da je zavarovanje življenja za vsakogar velika dobrota, in da bi se pri splošnem zavarovanju ne pojavili tolikrat pretresljivi slučaji, da postanejo nekateri zločinci, drugi celo iščejo v smrti svoje odrešenje, ko jim umrje reditelj.

Imamo sicer tudi posojilnice in hranilnice, ki so brez dvoma velikega pomena za naš gospodarstveni razvoj, kateri zavodi bi naj ljudstvu pomagali s posojili za male obresti in v katerih si človek polagoma lahko nalaga denar, ki bi mu bil zaslonba v sedmih slabih letih — v starosti, za se in za svojo družino; ali vsakemu ni dano ono starost doseči in si tudi pri daljšem življenju tako svotico prihraniti, ki bi mu bila izdatna pomoč.

Ako s tem primerjamo ugodnosti, katere nudijo zavarovalnice posamezniku, pridemo do zaključka, da bi naj nikdo ne zamudil, bodi si tega ali onega stanu, se čim prej tem boljše zavarovati, da je posebno časnikaštvo, katerega dolžnost je koristi občinstva na vse strani zastopati, ter bralce na te ali one ugodnosti pri tem ali onem podjetju opozoriti, občinstvu v tem oziru premalo razkazivalo, kolike dobrote človek lahko uživa in sicer za neznatne zneske v slučaju zavarovanja.

Hočem tedaj tukaj bralcem, kojega veliki del še gleda z nekako nezaupnostjo na zavarovalnice, kar bi ne bilo mogoče če bi občinstvu bila natanko znana določila pri zavarovanju, nekatere posebne ugodnosti pri zavarovanju navesti, in upam, da s tem vsestransko ustrezem.

Ker so pa določila različnih zavarovalnic različna, in ker mi ni namen razpravljati nekaj splošnega, kar bi se ne strinjalo popolnoma z določili te ali one zavarovalnice, kar bi tudi bilo lahko povod različnim pomotam, ki bi občinstvo še bolj odvrnilo od brezdomno koristnega zavarovanja, hočem se tukaj držati določil znanega domačega zavoda, kateri uživa splošno zaupanje t. j. banka „Slavija“ in to iz različnih vzrokov: prvič je to domači zavod, drugič jamči po svoji razsežnosti popolno varnost, tretjič je eden najcenejših, vrhutega so še zavarovanci deležni čistega dobička.

V mislih imam zavarovanje življenja, ker je to za vsakega važno ter se človek lahko na različne načine zavaruje.

Dragi bralec, brezdomno mi moraš pritruditi, da je življenje največje dobro, največji zaklad in kapital za te in tvojo družino; mora ti tedaj naravna skrb za tvojo družino nalagati, nadomestilo preskrbeti, ako bi tvoje življenje minulo, kar se lahko, kakor kažejo vsakdanji dogodljaji, vsak trenutek pripeti; moraš biti tedaj vedno v strahu, kaj se zgodi s tvojimi ostalimi, z drago ženo in ljubimi otroci, ako te vsega-moggočni nenadoma pokliče; ako si pa zavarovan za slučaj smrti, imaš lahko vest, da je družina pred najhujšim zavarovana, da si storil vse mo-

goče za njeno prihodnost, in doneski so primeroma tako nizki, da jih pri uplačevanju mesečnih obrokov komaj občutiš.

Pa ne samo za tvoje ostale v slučaju smrti lahko skrbiš pri zavarovalnici; združiš namreč to lahko s preskrbljenjem za svojo starost, izplača se tebi samemu zavarovalnina, v katerem slučaju ti je zavarovalnica nadomestila hranilnico, v kateri bi gotovo iste svoje ne naložil; umrješ li pred izgovorjeno starostjo, nikakor ne zapade zavarovalnina, ampak ona se izplača neprikrajšana tvojim dedičem. Zavaruješ se tudi lahko tako, da dobiš zavarovalnino sam izplačano ako doživiš izgovorjeno starost, in po tvoji smrti dobe tvoji dediči, brez da bi kaj več uplačeval, svoto še jedenkrat izplačano.

Marsikdo bode mislil: je že vse lepo in dobro, ako se pa pripeti, da ne morem več uplačevati, zgubljen je ves uplačani denar. Temu pa ni tako; ako si že tri leta uplačeval, lahko brez vsega tvoje zavarovanje ustaviš, in zavarovalnica ti polico odkupi; ako si pa že pet let zavarovan, deležen si tudi čistega dobička za varovalnice, tako da po petih letih dokaj manj plačuješ kakor je nakazano.

Imaš li ženo, je zelo pripravno medsebojno zavarovanje, tako da dobiš po smrti žene ti izplačano zavarovalnino; umrješ li ti, izplača se vse takoj tvoji ženi, ter je na ta način za vsakega preskrbljeno.

Največja skrb vsake matere in vsakega očeta je skrb za otroke; kako hudo je, ako bi morebiti nadarjen sinček svoje študije rad nadaljeval, pa manjka potrebnega drobiža; kako težko je to dobri mamki in dobremu očetu pripoznati ljubljenu sinčku, kako hudo je spet s hčerami, ako dorasejo; doma jih ne moreš imeti, in hočeš jih varno omožiti, šteti moraš doto.

Tudi tej potrebi ustreza zavarovalnica; ako imaš otroka, lahko ga zavaruješ na katero koli svoto, ki se mu izplača ko doživi izgovorjeno starost; uplačevati je treba samo tako dolgo, dokler zavarovatelj (oče) živi; ako pa otrok izgovorjeno starost ne doseže, vrne se vsa uplačana svota, zavarovalnina pa se tudi lahko prenese na katero drugo osebo.

Iz navedenega lahko pač vsakdo spozna, da je le njegova korist, ako ne zamudi se zavarovati, najsi bode učitelj ali kmetovalec, uradnik ali delavec, obrtnik ali zdravnik, trgovec ali odvetnik, ki lahko na ta način svoje imetje pomnožuje; pozabiti ne smem še ene okoliščine, namreč, da dovoljuje banka „Slavija“ po triletnem zavarovanju tudi posojila za male obresti; kolikokrat se pripeti, da je pri tem ali onem gospodarstvu nujno potrebno več drobiža, kolikokrat človeka tudi bolezen zasleduje, tako da pride v denarne zadrege; kako prijetno je v tem slučaju — doživel sem ga sam — ako dobiš v tem slučaju potrebno posojilo na polico, med tem ko ga drugod tudi pri posojilnici ne dobiš, ker se vsak zgube boji, tedaj naj nobeden v lastno korist ne odlašaj pristopiti k zavarovalnici; danes ali jutri mu je že lahko velike koristi; postaneš li ud v poznejšem času, uplačevati moraš tudi večje zneske na mesec; vrh tega ne veš ako te zavarovalnica potem še sprejme, pripeti se lahko marsikaj, da se tvoja ponudba odkloni.

Napisal sem te vrste, da širšemu slovenskemu občinstvu pokažem način, na kateri si lahko vsak svoje gospodarstvene razmere boljše in prihodnost svoje družine zagotovi; in ker posamezni skupaj činijo narod, bi se blagostanje celega naroda povečalo; zamuditi in prezreti pa ne smemo ničesar, da se gospodarstveno ojačimo, ker vsakemu je znano kaj gospodarstveno močen narod pomeni, drugod so te neprecenljive koristi zavarovanja, pri katerem človek nič ne zgubi, pač pa le pridobiti zamore, že zdavno spoznali in mi lahko zapazimo, da je zavarovanje tem bolj razvito, na čim višji stopinji narod stoji.

Ljubljana, dne 10. julija 1899.

Vekoslav Pečar,
uradnik juž. železnice.

Razne stvari.

(Nova oprava orožnikov v Avstriji.) V spremembi obleke in oborožitve, kakršna je ravno potrdjena, značilna je uvedba „pikelhaube“

mesto dosedanjega lovskega klobuka s perjem. Sedaj še le bo potilo ubogo moštvo „krvave srage“ pod novim „strelovodom“.

(Slovenec ponesrečil v Ameriki.) V Klevelandu je povozil vlak Blaža Petriča iz Podklanca pri Sodražici. Rešiti je hotel neko gospo, katera je hotela na biciklu prevoziti železnico pred dohodom vlaka, pa se ji je obleka zapletla da ni mogla naprej. Vlak je zmečkal oba.

Družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani so poslali: G. dr. Juro Hrašovec, adv. v Celju 1 gld. 05 kr. — Kovacev Matjaž Krabonoš 1 gld. 50 kr. — Slav. posojilnica v Celju letne podpore 50 gld. in za novo slovensko šolo na Muti 100 gld. — Č. g. Fran. Zdošek, župnik pri Sv. Jerneju pri Ločah 4 gld., katere je volil pok. mladenič Anton Marguč. — G. Ivan Rožman v Konjicah nabral na prijateljskem večeru na čast slovenskega skladatelja Vekoslava Vavpotiča in slovenskega rodoljuba J. Pukina 7 gld. — Č. g. Andrej Keček, kaplan na Muti, nabral za mutsko šolo 25 gld. 50 kr., in sicer na inštalaciji č. g. Franca Klepača, župnika pri Sv. Ožbaltu, in Franca Hurta, župnika na Muti 14 gld. 50 kr., potem so darovali č. g. Jurij Bezenšek, župnik v Čadramu 1 gld. ter č. g. Matija Škorjanc, župnik pri Sv. Florjanu ob Boču, in gosp. dr. Franc Jankovič, in njegova soproga 10 gld. — G. Fran. Rudolf gostilničar v Črnem Vrhu 50 kr. — Namesto kresa pred praznikom sv. Cirila in Metoda N. z N. 10 gld. — Č. g. Fr. Sal. Gomilšek, kaplan v Jarenini nabral za mutsko šolo med duhovniki na pastoralni konferenci v Jarenini 7 gld. — Gosp. Martin Kocbek, c. kr. notar v Marenbergu, ob selitvi v Konjice iz nabiralnika 5 gld. 80 kr. — Č. g. Andrej Šimenec, župnik v St. Lovrencu, 5 gld. — Č. g. Mihael Sajč, župnik v Štangi 80 kr. — Podružnica za Bled in okolico 50 gld. — G. Ivan Perdan, veletržec v Ljubljani od Ciril-Metodovih vžgalic zopet 200 gld. — Č. g. Jožef Novak, kaplan v Metliki, v dober namen na čast slovanskima blagovestnikoma 5 gld. — G. Josip Vrtovec, krčmar v Veliki Žabljah, iz Vrtovčevega nabiralnika 1 gld. 20 kr. in iz Kosalovega 12½ kr. — Č. g. Ivan Sakser, župnik v Hotečih 2 gld. — Slavna „Narodna tiskarna“ v Ljubljani 50 gld. — Podružnica v Ljutomeru 8 gld. kot preostanek kresa. — Č. g. J. Tiringar, kaplan v Predlovi v Istri nabral 5 gld., katere so darovali v proslavo sv. Cirila in Metoda: č. g. župnik Josip Sancin 1 gld. 50 kr., Mimica Sancin, Lena Rechberger, Dragotin in Marija Šiškoč po 50 kr., Josip Koblar in Antonija Herzog, po 10 kr. in nabiralatelj 1 gld. 30 kr. — Rajhenburški Harambaša nabral med ondnotnimi rodoljubi za godovno darilce sv. blagovestnikoma 17 gld. — Č. g. M. Medved, kaplan v Slov. Bistrici nabral pri veselici v Poljčanah 6 gld. — Moška podružnica v Kranju 60 gld. — Za mutsko šolo so darovali na pastoralni konferenci v Marenbergu zbrani duhovniki 10 gld. in sicer č. g.: Jurij Žmavc 4 k., Andr. Keček 3 k., Avg. Hecl, Franc Klepač, Rud. Raktelj, Fr. Hurt, Mat. Tertinek po 2 k. in Mart. Stolz, Fr. Mandelček, Jos. Somrek po 1 k. — Prisrčna hvala vsem darovalcem. Pri tej priliki posebno priporočamo izvrstne vžgalice družbe sv. Cirila in Metoda. Nobena slovenska hiša ne bodi brez teh vžgalic; tirjajmo jih po vseh prodajalnicah!

Blagajništvo družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani.

Koledar.

Petek (21.) Danijel, prorok; Julija, dev. muč. — Sobota (22.) Marija Magdalena, spok.; Teofil, m. — Nedelja (23.) 9. pobinkoštna. Liborij, škof. — Ponedelj. (24.) Kristina, d. m.; Roman, m. — Torek (25.) Jakob, ap.; Krištof, m. — Sreda (26.) Ana, mati Marije Device. — Četrtek (27.) Pantaleon, muč.; Natalija, muč. — Ščip 22. ob 10. uri 47 minut zvečer.

Loterijske številke.

Trst 15. julija 1898: 6, 61 73, 43, 15.
Linc " " " 1, 88, 6 69, 22

Romanje v Marijino Celje.

Posebni romarski vlak bode vozil iz Celja do Au-Seewiesen in sicer v torek 8. avgusta t. l. po sledečem voznom redu: dne 8. avgusta.

Celje ob 7.45 zv.	Cena za II. razr.	7.18 gl.	za III. 5.39 gl.
Štore „ 7.53 „	„ „	7.18 „	5.39 „
St. Jur „ 8.03 „	„ „	7.18 „	5.29 „
Ponikva „ 8.18 „	„ „	6.52 „	4.96 „
Poljčane „ 8.44 „	„ „	6.52 „	4.80 „
Sl. Bistrica „ 8.59 „	„ „	5.84 „	4.65 „
Pragersko „ 9.11 „	„ „	5.84 „	4.45 „
Rače „ 9.24 „	„ „	5.84 „	4.35 „
Hoče „ 9.33 „	„ „	5.32 „	4.25 „
Maribor „ 9.58 „	„ „	5.32 „	4.15 „
Pesnica „ 10.10 „	„ „	5.04 „	3.97 „
St. Ilj „ 10.25 „	„ „	4.77 „	3.82 „
Spielfeld „ 10.35 „	„ „	4.77 „	3.72 „

9. avgusta Kapfenberg ob 2. zjutraj
Seewiesen ob 6 — 9. zjutraj.

Zgoraj naznanjena cena od imenovanih postaj velja za tja in nazaj. Romarji, ki želijo vozove do Marijinega Celja, naj se najmanj do 5. avgusta pri podpisani oglasijo, da se lahko vsem zaprekanom ogne in romarjem po želji stori. Od postaje Au-Seewiesen do Marijinega Celja stane eden sedež za navadni voz 1.50 gld., za pokrit voz 2.50 gld., eden landauer za 4—5 oseb stane 12 gld., da zamorejo romarji skupaj potovati od Au-Seewiesen naprej. Zadnji posebni vlak od Kapfenberga bode že ob 9. uri zjutraj v Seewiesen-u in oni ki bodo že zjutraj ob 6. uri v Seewiesen-u imajo priložnost v tamošnji cerkvi se sv. maše udeležiti. Ob 9. uri potem zamorejo vsi romarji skupno potovati naprej v Marijino Celje.

Prihod v Marijino Celje bode ob 3. uri popoldne, slovesen vohod ter večernice.

V četrtek 10. avgusta ob 9. uri predpoludne bode v Marijini celjski cerkvi slovenska pridiga s slovesno sv. mašo.

Od Seewiesen nazaj bodo vozili vlaki ob 2. popoldne in ob 7. zvečer, od Kapfenberga bode vozil ob 9. zvečer in pride v Celje 12. avgusta ob 2. zjutraj. Tudi večina romarjev se lahko z drugimi vlaki nazaj pelja, razun brzovlaka, in se sme samo enkrat pretrgati, veljava za nazaj traja 8 dni.

Listki se zamorejo tudi dobiti v tiskarni sv. Cirila in pri g. Berdajs-u v Mariboru, v Ptuj pri g. organistu S. Šentjercu in pri visokočastnih oo. minoritih, v Poljčanah pri g. Fr. Gajšek-u in Ferd. Ivanuš-u, v Pieterju pri g. Jan. Rogač-u, v Celju v trgovini g. Drag. Hribarja, v Sl. Bistrici pri g. A. Pinterju.

Fr. Gajšek.

Prodajalka

za trgovino z mešanim blagom se sprejme s 1. oktobrom pod ugodnimi pogoji. Ponudbe do 1. avgusta se naj pošiljajo na (230) 2-1 upravništvo tega lista.

Pekovski učenec

krepak, se sprejme takoj v pekariji Graška cesta št. 5 v Celju. (231) 1

Orglje za sobo

z dvema spremenoma, milim, jako prikupljivim glasom, proda nadučitelj R. Jurko v Tepanju, pošta Konjice.

Vabilo

na

izvanredni občni zbor

konzumnega društva v Grižah

kateri se vrši

v nedeljo, dne 30. julija 1899 ob 3. popoldne v hiši Franc Dolinarja vlg. Suher v Zabukovci

s sledečim dnevnim redom:

1. Zaradi nastavljenja stalnega poslovođa.
2. Plača taistega.
3. Določitev kavelje taistemu.

K obilni udeležbi vabi

predsedništvo.

Griže, dne 18. julija 1899.

(232) 1

Prodajalna s pekarijo

v dobrem stanu je v večjem trgu na Gornjem Stajarskem v najem oddati ali (234) 1 prodati.

Več se izve pri posestniku

Alojzij Katzian, Fohndorf.

Pri vseh vlogah je pridjati
opravno štev. E 538/99

6

Razglasitev dražbe.

Na priganjanje gospoda J. Žimniaka v Celju po g. dr. Ivanu Dečko, odvetniku v Celju, vrši se dne 4. avgusta 1899

predpoldne ob 10. uri pri spodej označenemu sodišču soba št. 7 dražba lastnine Jožefa Pöltl e. št. 20, 21, 22, 23, 43, 256, 283 katastr. obč. Starigrad, 4, 236 katastr. občine Teharje in 320 in 321 katastr. občine Spodnja Hudinja, z vsemi pritliklinami vred obstoječimi iz poljedelskega orodja, grozdne stiskalnice itd.

Lastnina s pritliklinami vred izklicala se bo pri dražbi posamezno ali skupno ter se cenijo:

e. št.	23	katastr. obč.	Starigrad	25.528	gld.
"	20	"	"	1.735	"
"	256	"	"	218	"
"	320	"	Spodnja Hudinja	226	"
"	321	"	"	721	"
"	22	"	Starigrad	1.656	"
"	21	"	"	667	"
"	43	"	"	150	"
"	4	"	Teharje	6.371	"
"	236	"	"	1.315	"
"	283	"	Starigrad	11.530	"

Skupaj 50.097 gld.

Najnižja ponudba znaša za zemljišče				
e. št.	23	katastr.	obč. Starigrad	14.815 gld.
"	20	"	"	1.157 "
"	256	"	"	136 "
"	320	"	Spodnja Hudinja	151 "
"	321	"	"	468 "
"	22	"	Starigrad	1.051 "
"	21	"	"	446 "
"	43	"	"	100 "
"	4	"	Teharje	4.148 "
"	236	"	"	878 "
"	283	"	Starigrad	6.643 "

Pod tem zneskom se ne bo prodalo.

Dražbene pogodbe ter vse listine, ki se nanašajo na lastnino (izpis zemljiščnih hipotek, izpis iz katastra, cenilniki itd.) pogledajo si lahko kupci pri podpisnem sodišču soba št. 6 med uradnimi urami.

C kr. okrajno sodišče v Celju, oddelek III.
dne 1. julija 1899.

Svoji k svojim!

Rafael Salmič

= urar v Celji =

v „Narodnem domu“

priporoča svojo veliko zalogo zlatih, tula-, srebrnih in nikelnastih žepnih ur za dame in gospode.

Velika izbira stenskih ur, budilk in ur z nihalom, najnovejše in najboljše, kakor tudi špeciialitete vsake vrste po najnižjih konkurenčnih cenah.

Istotako priporoča najraznovrstnejša, za vsako priliko jako primerna darila v zlatu in srebru, kakor: verižice, uhane, prstane, zapestnice itd. itd.

Vsa popravila izvršujejo se dobro in ceno. — Postrežba točna.

Stavba nove šole

ki je proračunjena na 9000 gld. se bode oddala dražbenim potom, dne 6. avgusta t. l. ob 4. uri popoldne v Št. Petru nad Laškem. Načrti, proračuni in stavbenški pogoji ogledajo se lahko pri šolskem vodstvu šentpeterske šole v Št. Petru nad Laškem.

Krajni šolski svet Št. Peter nad Laškem,
dne 11. julija 1899.

(221) 3—2

Načelnik: A. Stegenšek.

Postranski zaslužek,

naseljenim osebam s prevzetjem zastopa domače zavarovalne družbe prve vrste. — Ponudbe pod „1798“ Gradec, poste restante. (155)

trajen in rastoč, ponuja se spoštovanim, deloljubnim in stalno naseljenim osebam s prevzetjem zastopa domače zavarovalne družbe prve vrste. — Ponudbe pod „1798“ Gradec, poste restante. (155)

Na prodaj

je malo posestvo obstoječe iz jednodrostopne hiše, poleg je njiva, vrt in vinograd. Posedstvo leži ob glavni cesti blizu kolodvora Št. Jurij ob juž. žel.

(233) 3—1 Cena 2200 gld.

Več pove upravništvo našega lista.

Spomladansko sporočilo.

Svoji k svojim!

Anton Kolenc

trgovec v Celji

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“

priporoča častiti duhovščini in slavnemu občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špeciarijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na debelo in drobno.

Naznanjam, da kupujem tudi letos, kakor vsako leto vsakovrstne cvetke, rastline in koreninice lepo v senci posušene, da lepo zeleno barvo obdrže, po najvišjih cenah. Kakor: lipovo cvetje, bezgovo cvetje, bezgovo gobo, arniko, kamilice, tisočrože, pepelnove glavičke, malinsko štopo, rožičke (Mutterkorn), plavice, malinove jagode itd., sploh vse rastline, cvetke in koreninice; tudi kupim vsake vrste deželnih pridelkov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo, proso, konoplje, laneno seme. Ob času vsako sadje, vse deželne pridelke po najvišjih cenah. Vzamem tudi še fižol vsake vrste in vsako množino, kakor tudi jajca in kuretinu. Kupim tudi suhe gobe, orehe, češplje, hruške, itd., vse po najvišjih cenah. — Častitim gg. duhovnikom naznanjam, da imam vsakovrstne pristno čebelno-voščene sveče v zalogi.

Imam tudi krompir za seme
v zalogi, rožni in beli

„Pri dobrem pastirju“!

Kupim vsake vrste jabolka.

Kupim vsake vrste jabolka.

Anton Topolak

trgovec v Celji

pri ljubljanski mitnici

nasproti „Narod. domu“ v svoji hiši.

Priporoča slavnemu občinstvu iz mesta in dežele svojo bogato zalogo raznovrstnega špeciarijskega blaga po najnižjih cenah.

Postrežba točna in solidna.

(220) 2—2

Enega učenca

sprejem takoj v svojo prodajalnico.

Hiša z vrtom

prilavna za gostilniško obrt, se pod ugodnimi pogoji proda v Laškem trgu. — Več pove (228) 3—2 upravništvo „Domovine“.

Hiša v Celji

na lepem mestu, novozidana, ki se dobro obrestuje, je po primerni ceni na prodaj. — Več pove upravništvo „Domovine“ v Celji.

(225) 3—2

Kurje oči	Proizvoditelj M. HRNJAK, lekarnar.	Trda koža
Pozor!! „CLAVEN“ je mast!!	Pravi Clavén je dobiti v vsaki lekarni in drogueriji. 1 lončič 60 nvč., s pošto 75 nvč., Edino zanesljivo delujoče sredstvo „CLAVEN“ s katerim si vsakdo v 3.—5. dneh brez bolečin za vedno more ozdraviti kurje oči, ozeblino, trdo kožo, bradavice, žulje, od znoja unete noge, pik čebele, ose, komarja itd. Pošilja se le po poštne povzetju ali če se pošlje denar v naprej. Preprodajalci dobé velik popust. Glavna podruž. za Avstro-Ogrsko lekarnar A. Winger, Ilica 12, (155) Zagreb. 12—11	Pozor!! „CLAVEN“ je mast!!
Žulji	Proizvoditelj M. HRNJAK, lekarnar.	Ozeblina

Oelzova kava

ie vsak dan bolj priljubljena ker napravi kavo zdravo, slastno in tečno, užitno in hranilno.

Rdeči zavoji z belim trakom.